

บทที่ 8

การทดสอบการก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณ

การทนทุกข์เพื่อเป็นพระพรไม่รวมถึงการทรมานตนเอง!

ถึงแม้การศึกษานี้ได้เน้นเรื่องความทุกข์แห่งชีวิตของผู้เชื่อในพระคริสต์ แต่การทนทุกข์ไม่ใช่แก่นแท้ในการดำเนินชีวิตคริสเตียน อย่างไรก็ตาม การเป็นอิสระจากระบบโลกของชาตานทำให้ผู้เชื่อสามารถมีความสุขในชีวิตของเขาท่ามกลางความวุ่นวายและความกดดันต่างๆ ความสุขของเขาไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อม สิ่งของ หรือผู้คน เขาสามารถเห็นคุณค่าของสิ่งเล็กน้อยในชีวิตและสามารถจัดการต่อความหายนะที่ใหญ่หลวงอย่างมีสันติสุขเพราะเขาไม่ได้เป็นทาสต่อสิ่งรอบข้างหรือสถานการณ์ที่เขาเผชิญอยู่ เครื่องมือการแก้ไขปัญหาก็จะทำให้เขาสามารถมีสันติสุขและความมั่นคงทั้งในความเจริญรุ่งเรืองและความทุกข์ยาก และไม่ว่ากำลังดำเนินชีวิตประจำวันหรือกำลังเผชิญกับความตายก็ตาม

หลักคำสอนพระคัมภีร์ที่ผู้เชื่อได้สะสมไว้ในจิตใจทำให้เขาสามารถรักพระเจ้าด้วยความรักส่วนตัว ความรักนี้ซึ่งจะรับการพัฒนาตามการเติบโตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อได้ก่อให้เกิดสันติสุขในจิตใจ และถือว่าเป็นหนึ่งในเครื่องมือการแก้ไขปัญหาที่มีประสิทธิภาพสูง ผู้เชื่อจะก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณเพราะการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ต่อสถานการณ์ที่กดดัน แต่เราต้องเข้าใจว่าเป็นเพราะหลักคำสอนพระคัมภีร์เขาจึงสามารถก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณได้ ไม่ใช่เพราะสถานการณ์ที่กดดันนั้น

ชีวิตคริสเตียนไม่ได้เป็นชีวิตแห่งความทุกข์ แม้กระนั้น พระคำของพระเจ้าได้อธิบายถึงการทนทุกข์และวิธีการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ซึ่งทำให้ผู้เชื่อสามารถแปลง

ความทุกข์นั้นให้เป็นพระพร แผนพิธิการของพระเจ้าไม่ได้ให้ผู้เชื่อต้องทรมานตนเอง แม้อาจมีการสอนเทียมเท็จซึ่งจะชวนให้หลงเชื่อในแนวคิดนี้ แต่การนำการทุกข์ทรมานมาถึงตนเองไม่ได้มีส่วนในชีวิตคริสเตียนแต่อย่างใด

เป็นสิ่งที่น่าเศร้ามากที่ผู้เชื่อหลายคนไม่เคยเรียนหลักคำสอนเกี่ยวกับการทนทุกข์ของคริสเตียน เพราะมีหลายคนที่ชอบให้ความสำคัญแก่ความเจ็บปวดของตน คนพวกนี้ชอบคิดว่าการทนทุกข์เป็นการพอพระทัยพระเจ้าเพราะเป็นการเลียนแบบการทนทุกข์ของพระเยซูคริสต์ แนวคิดนี้เกิดจากหลักคำสอนเท็จ คือ การสอนว่าพระเจ้าทรงชอบพระทัยการทำลายชีวิตของตนและทรงบัญชาให้ผู้ติดตามพระองค์ต้องทนทุกข์ด้วย ความคิดอันเลวร้ายนี้ได้เพาะความเย่อหยิ่ง ทำลายความสามารถที่จะมีความสุขในชีวิต และ หมิ่นประมาทพระลักษณะของพระเจ้า

การถือว่าตนดีเพราะทำตามพิธีกรรมและกฏศาสนา (legalism) การทรมานตนเอง (ascetism) และแนวคิดที่จะเสียสละ “เพื่อพระเจ้า” (martyr complex) เป็นการที่ผู้เชื่อก่อความทุกข์ให้กับตัวเอง การยอมสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์ทำให้การกระทำของมนุษย์ไม่มีคุณค่าในการรับความรอด (เอเฟซัส 2:8-9) และวิธีการดั้งเดิมใหม่ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานด้วยพระคุณ ทำให้การกระทำของผู้เชื่อไม่มีคุณค่าในการกลับเข้าสู่สัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าเช่นกัน (1 ยอห์น 1:9) หลักคำสอนพระคัมภีร์ที่สอนถึงสิทธิและโอกาสพิเศษต่างๆที่พระเจ้าทรงมอบแก่ผู้เชื่อแห่งยุคคริสตจักรได้เปิดเผยถึงความเย่อหยิ่งของการทรมานตนเอง (กาลาเทีย 5:12)

พระเจ้าทรงมีสิทธิอำนาจที่จะควบคุมความทุกข์ในแผนพิธิการของพระองค์ โดยพระองค์ทรงเป็นผู้ตัดสินว่าผู้เชื่อจะต้องทนความทุกข์เมื่อไหร่และมากแค่ไหน มีแต่พระเจ้าเพียงผู้เดียวที่ได้ดำเนินการทนทุกข์เพื่อเป็นพระพรเท่านั้น หรือถ้าอธิบายในอีกแง่หนึ่งผู้เชื่อไม่จำเป็นต้องก่อปัญหาให้กับตัวเอง และควรใช้ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณเพื่อแก้ไขปัญหา ไม่ใช่สร้างปัญหา แม้การติสอนจากพระองค์ถูกตั้งไว้เพื่อเป็นพระพร แต่คริสเตียนที่มักจะทรมานตนเองโดยไม่สนใจในพระประสงค์ของพระเจ้า เขาติดยึดกับความคิด

ว่าการทรมานเป็นเครื่องมือซึ่งจะช่วยให้เขาบรรลุเป้าหมาย ความพยายามที่จะให้พระเจ้าพอพระทัยกับการกระทำของตนได้แต่นำพระพิโรธมาถึงเขา ผู้เชื่อซึ่งชอบถือว่าตนดีเพราะการกระทำกำลังปฏิเสธพระคุณของพระองค์ เขาได้ปฏิเสธที่จะดำเนินชีวิตภายในวงฤทธิ์เดชของพระองค์ และเลือกที่จะใช้ชีวิตภายในระบบโลกของชาตानแทนโดยกระทำความชั่วร้ายทางด้านศาสนา

ในบางกรณีมีคริสเตียนบางคนซึ่งจะต้องทนทุกข์เพราะความเชื่อของเขา ความจริงสามารถก่อความเกลียดชังในใจของผู้ที่เลือกปฏิเสธพระเจ้าแล้ว (มัทธิว 10:34-36) แต่ผู้เชื่อไม่ควรกระตุ้นความเกลียดชังนั้นเพื่อพิสูจน์ความจงรักภักดีที่เขามีต่อพระคริสต์ การทนทุกข์เช่นนี้ได้แต่พัฒนาความเย่อหยิ่งของผู้เชื่อมากยิ่งขึ้น การมีปรีภยไม่ได้เป็นเครื่องวัดการเติบโตฝ่ายวิญญาณ หรือพิสูจน์ความสามารถในการเป็นพยานฝ่ายพระคริสต์ ผู้เชื่อทุกคนเป็นเอกอัครราชทูตของพระเยซูคริสต์ (ambassadors of Christ) ในโลกของชาตान (2 โครินธ์ 5:20) ผู้เชื่อได้อยู่บนโลกแต่ไม่ได้เป็นคนของโลกโดยได้รับคำบัญชาว่า “อย่ารักโลกหรือสิ่งของโลก” (1 ยอห์น 2:15) การที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งให้ผู้เชื่อทุกคนเป็นเอกอัครราชทูตแห่งพระราชวงศ์ของพระเจ้าไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องจองหองและก่อความขุ่นเคืองเพื่อจะสามารถอดว่าเรากำลัง “ทนทุกข์เพื่อพระคริสต์” ผู้เชื่อที่ได้เติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณจนเป็นอิสระจากระบบโลก (มี spiritual autonomy) และได้รับแรงจูงใจจากความรักที่เขามีต่อพระเจ้า ไม่ใช่จากความปรารถนาที่จะพิสูจน์ตัวเองต่อพระองค์หรือมนุษย์ อนึ่ง คริสเตียนไม่ควรรอดความรู้ในหลักคำสอนพระคัมภีร์อันลึกลับแก่ผู้ที่ไม่เชื่อ (มัทธิว 7:6) แต่ควรจะฉวยโอกาสที่เขามีอยู่ที่จะประกาศพระกิตติคุณแก่ผู้ที่ไม่เชื่อ และไม่เปิดโอกาสให้คนที่เกลียดพระเยซูคริสต์มาโจมตีเรา (ยอห์น 15:18-21)

2 โครินธ์บทที่ 6 ได้สอนเราว่า “เรามีได้ให้ผู้ใดมีเหตุสะดุดในสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย เพื่อให้การที่เราจะใช้ปฏิบัติเป็นที่เขาจะคิดเห็นได้” (2 โครินธ์ 6:3) การเป็นอิสระจากระบบโลกที่ผู้เชื่อได้พัฒนาภายในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า (2 โครินธ์ 6:6-7) ทำให้ผู้เชื่อเป็นเอกอัครราชทูตของพระเยซูคริสต์ที่น่าเชื่อถือและมีคุณภาพ เป็นเอกอัครราชทูตที่สามารถ

ชนะต่อ “ความทุกข์ยากในความขัดสน ในภัยพิบัติ ในการถูกเขียน ในการถูกจำจอง ในการร่วนวาย ในการงานต่างๆ ในการอดหลับอดนอน และในการอดอาหาร” (2 โครินธ์ 6:4-5) ไม่ว่าเขาอยู่ในความเจริญหรือกำลังตกต่ำลำบาก แต่การทำหน้าที่เป็นเอกอัครราชทูตของพระคริสต์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์เป็นอย่างมาก

การทนทุกข์ผ่านการทดสอบการก้าวหน้าทั้ง 4 ประเภท

การเป็นอิสระจากระบบโลกของซาตานไม่ได้เพียงแค่ทำให้ผู้เชื่อมีความสามารถในการดำเนินชีวิต (capacity for life) แต่ยังเตรียมเขาที่จะเผชิญกับการทดสอบหนักซึ่งเขาต้องรับก่อนที่จะเป็นผู้เชื่อที่โตแล้ว ดังนั้น พระเจ้าจึงอนุญาตให้เขาเผชิญกับการทดสอบการก้าวหน้าเป็นบางครั้ง เป็นการช่วยเร่งการเติบโตของเขา เราสามารถแยกการทดสอบการก้าวหน้าให้แบ่งออกเป็น 4 ประเภทหลัก ได้แก่

1. การทดสอบผ่านผู้คน
2. การทดสอบผ่านความคิด
3. การทดสอบผ่านระบบต่างๆ
4. การทดสอบผ่านการหายนะ

ผู้เชื่อซึ่งเป็นอิสระจากระบบโลกไม่ได้หวั่นไหวต่อการทดสอบเหล่านี้ เขาได้เตรียมพร้อมเพราะการทนทุกข์เพื่อป้องกันความเย่อหยิ่งที่เขาได้รับตั้งแต่ขั้นตอนความสุขและความมั่นใจกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน

เมื่อผู้เชื่อได้พัฒนาถึงขั้นตอนนี้ เขาไม่ควรจะตื่นตกใจเมื่อเจอความทุกข์ยาก การที่เขาได้โตขึ้นกว่าเดิมไม่ได้หมายความว่าความเจ็บปวดแห่งการทนทุกข์จะลดน้อยลง จริงๆ แล้ว ความเจ็บปวดอาจมากกว่าเดิมก็ได้ อย่างไรก็ตาม เขาก็ตาม เขาจะมีเครื่องมือการแก้ไขปัญหาซึ่งจะช่วยให้เขามีความสงบสุขในยามทนทุกข์นั้น

การทดสอบผ่านผู้คน

การเป็นที่ยอมรับของผู้อื่นเป็นการทดสอบการก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณ

การทดสอบผ่านผู้คนได้ทำทนายผู้เชื่อจากสองทิศทางที่ตรงกันข้าม ได้แก่ การเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น (ภาษาอังกฤษใช้คำว่า approbation ซึ่งรวมถึงการนับถือ และการยกย่องจากผู้อื่น) และ การมีปรีปะกั (antagonism) ในทั้ง 2 กรณีนี้ ผู้เชื่อเสี่ยงต่อการสละการเป็นอิสระจากระบบโลก และการที่จะยอมให้ผู้อื่นเข้ามาควบคุมชีวิตของเขา หากเป็นผู้ที่ผู้เชื่อรักหรือชื่นชอบ ผู้เชื่ออาจยอมให้คนนั้นมีอิทธิพลต่อชีวิตและความสุขของเขา หรือหากเป็นผู้ที่ผู้เชื่อเกลียดชัง นั่นหมายความว่าคนนั้นได้ควบคุมชีวิตของผู้เชื่ออยู่แล้ว

ความรักส่วนตัวระหว่างมนุษย์ 2 คนต้องมีคุณธรรมถึงจะสำเร็จได้ เนื่องจากความรักส่วนตัวไม่มีคุณธรรมภายในตัวของมันเอง ความรักส่วนตัวระหว่าง 2 คนนั้นจึงต้องประกอบด้วยความรักที่ไม่มีเงื่อนไข (คือ ความรักไม่ส่วนตัว) ซึ่งเป็นการนำคุณธรรมถึงความรักระหว่าง 2 คนนั้นและเป็นเครื่องมือการแก้ไขปัญหา ก่อนที่ผู้เชื่อจะสำเร็จในความสัมพันธ์ส่วนตัว เขาจำเป็นต้องรักษาชีวิตฝ่ายวิญญาณของตนไว้ ความสัมพันธ์ที่ผู้เชื่อมีต่อพระเจ้าจะต้องเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด จากนั้นเขาจึงจะสามารถมีความสัมพันธ์ส่วนตัวที่ดีกับผู้อื่น แล้วสามารถนำความสัมพันธ์ส่วนตัวนั้นเข้ามาเป็นอีกส่วนหนึ่งในชีวิตคริสเตียนของเขาได้

ความรักส่วนตัวได้เน้นผู้ที่ถูกรัก (the object of love) แต่ถ้าผู้เชื่อได้รักใคร่มากกว่าพระเจ้า เขาได้พลาดต่อการทดสอบผ่านคนไปแล้ว ด้วยความปรารถนาที่จะเอาใจผู้หญิงที่เขารัก ผู้ชายอาจยอมให้ผู้หญิงคนนั้นครอบงำความคิด ซึ่งทำให้เขากลายเป็นทาสของผู้หญิงคนนั้นโดยเขาจะดำเนินชีวิตตามความต้องการของผู้หญิงแทนที่จะดำเนินชีวิตตามน้ำพระทัยพระเจ้าและความเข้มแข็งจากจิตใจของตน อนึ่ง แทนที่จะชนะใจผู้หญิง ผู้ชายที่หลงรักจะไม่เหมือนคนเดิมที่ผู้หญิงชอบแต่แรก ในกรณีของผู้หญิงที่แต่งงานแล้วก็เช่นกัน

ถึงแม้ฝ่ายภรรยาจำเป็นต้องอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของสามี แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเขาจะต้องละทิ้งความรับผิดชอบที่มีต่อพระเจ้า โดยปรารถนาที่จะเอาใจสามี

การมีความรักส่วนตัวไม่ได้หมายความว่าผู้เชื่อจะต้องสละการเป็นอิสระจากระบบโลกไป พระเจ้าทรงมีแผนการชีวิตสำหรับผู้เชื่อทุกคน ผู้เชื่อทุกคนเป็นปุโรหิตในราชวงศ์ของพระองค์และยังถือสถานะเป็นส่วนบุคคล หากความสัมพันธ์ระหว่างสองคนที่รักด้วยความรักส่วนตัวจะประสบความสำเร็จ ทั้งสองฝ่ายนั้นจะต้องรักษาคุณธรรมของตน และให้ความรักคุณธรรมนั้นซึ่งกันและกัน

กุญแจสำคัญในการผ่านการทดสอบผ่านผู้คนคือ ผู้เชื่อจะต้องเน้นพระเจ้ามากกว่าผู้คน นั่นหมายความว่า ผู้เชื่อต้องให้ความสำคัญแก่หลักคำสอนพระคัมภีร์ มากกว่ากิจวัตรประจำวันและหน้าที่ต่างๆ ที่เขามีในชีวิตของเขา ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์เป็นสิ่งที่สำคัญในชีวิตของทุกคน แต่เป็นเพราะความสัมพันธ์ที่ผู้เชื่อมีกับพระเจ้าภายในวงฤทธิ์เดชของพระองค์ซึ่งจะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์สำเร็จได้ เพราะฉะนั้น ผู้เชื่อจำเป็นต้องเรียนรู้ที่จะปฏิเสธกิจกรรมอื่นๆ ซึ่งแย่งเวลาการเรียนรู้หลักคำสอนพระคัมภีร์ ถึงแม้ว่ากิจกรรมนั้นอาจดูว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องสมควรก็ตาม

ผู้เชื่อได้ตัดสินใจเลือกเพื่อนและคู่อริของตนเอง แต่หลังจากนั้นจะต้องมีหลายครั้งซึ่งเพื่อนหรือคู่อรินั้นจะเป็นฝ่ายตัดสินใจแทนเขา ยกเว้นแต่ว่าเขาได้รักษาความเป็นอิสระจากระบบโลกของตนไว้

อย่าหลงเลย การคบกับคนชั่วย่อมทำให้ศีลธรรมที่ดีเสียไป (1 โครินธ์ 15:33)

บุคคลที่เดินกับผู้ที่มีปัญหาจะมีปัญหา แต่เพื่อนฝูงของคนโง่จะถูกทำลาย

(สุภาษิต 13:20)

ความรักส่วนตัวอาจฟังดูว่าจะไม่เป็นการทดสอบที่เลวร้ายมากนัก ใครๆ ก็อยากจะมีคู่อริ อย่างไรก็ตาม ความรักส่วนตัวเป็นเครื่องสร้างปัญหาและไม่มีคุณสมบัติในการแก้ไขปัญหา เมื่อมีผู้หนึ่งได้เผยจิตใจของเขาแก่คู่อริ ความสนิทสนมระหว่างสองคนนั้นจะทำให้ทั้งสองคนเสี่ยงต่อความทุกข์ ความรักส่วนตัวเป็นหนึ่งในสาเหตุใหญ่ซึ่งก่อความทุกข์ในชีวิตมนุษย์ หากผู้เชื่อจะหลีกเลี่ยงความทุกข์และการเป็นทาสต่อผู้อื่น ความรักส่วนตัวของเขาต้องประกอบด้วยคุณธรรมซึ่งมีอยู่ในความรักอันไม่ส่วนตัว (คือ ความรักที่ไม่มีเงื่อนไข หรือ ในภาษากรีกเรียกว่า *อากาเป*) ดังนั้น การเป็นอิสระจากระบบโลก ซึ่งเป็นขั้นตอนฝ่ายวิญญาณที่ผู้เชื่อได้พัฒนาความรักไม่ส่วนตัวต่อเพื่อนมนุษย์ จะทำให้ความรักส่วนตัวที่เขามีต่อเพื่อนและคู่อริสามารถเป็นพระพรอันงดงามได้

การทดสอบการก้าวหน้าผ่านผู้เป็นปฏิปักษ์

เช่นเดียวกันกับความรักส่วนตัว การมีปฏิปักษ์ทำให้ผู้เชื่อยอมให้ผู้อื่นเข้ามาครอบงำความคิด คุณอาจกำลังขับรถไปตามถนน จู่ๆ ก็มีคนหนึ่งมาตัดหน้าคุณ คุณอาจเลือกที่จะตอบสนองด้วยความโกรธ แต่ความโกรธได้แต่ทำสถานการณ์ให้แย่ลง และเป็นการทำงานที่คุ้มทั้งความสุขไปเพราะคนแปลกหน้าคนหนึ่งและเรื่องขี้ผงนี้ ถ้าคุณโกรธแล้วปฏิเสธที่จะกลับเข้าสู่สัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าผ่านการสารภาพบาป ความโกรธนั้นอาจกลายเป็นเรื่องร้ายแรงก็ได้

ทุกครั้งที่ผู้เชื่อตอบสนองต่อผู้อื่นด้วยความอิจฉา ความขมขื่น ความแค้น หรือการไม่ยอมให้อภัย เขาได้มอบสิทธิในการครอบงำชีวิตของเขาให้แก่ผู้อื่น แล้วด้วยความพยายามอันไร้เหตุผลที่จะเอาชนะสถานการณ์นี้ เขาอาจจะบายการเป็นปฏิปักษ์ด้วยการนิโทษ พุดใส่ร้าย หรืออาจใช้รุนแรงก็ได้ อย่างไรก็ตาม การโจมตีผู้ที่กำลังครอบงำชีวิตเรานั้นเสมือนกับการโจมตีตัวเราเอง เพราะความพยายามนั้นจะตอกย้ำให้เราจมลงในความทุกข์โศกซึ่งตนก่อขึ้นเอง

เมื่อผู้เชื่อยอมให้ผู้อื่นเข้ามาควบคุมชีวิตของเขา ซึ่งคนนั้นอาจไม่ตั้งใจทำหรือไม่รู้ตัวว่าเขากำลังทำก็ตาม ผู้เชื่อจะโทษคนนั้นสำหรับความทุกข์โศกของตน แต่การโทษเขาไม่ได้ช่วยอะไรเพราะนี่เป็นการที่ผู้เชื่อไม่ยอมรับผิดชอบสำหรับบาปที่ตนได้กระทำ และไม่ยอมหาวิธีแก้ไขปัญหา เขาจึงจะต้องทนทุกข์ต่อไปจากการอยู่ภายใต้กฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจ ผู้เชื่อที่เติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณจะสังเกตรูปแบบความทุกข์โศกนี้ได้ และสามารถใช่วิธีการตั้งตนใหม่เพื่อรับการให้อภัยจากพระเจ้าสำหรับความบาปที่เกี่ยวข้อง ทว่า ถึงการตั้งตนใหม่ทำให้เขามีสัมพันธภาพกับพระเจ้าอีกครั้ง แต่เขายังจะต้องประยุกต์ความรักไม่ส่วนตัว คือความแข็งแกร่งและคุณธรรมที่เขามีภายในจิตใจ เพื่อเขาจะสามารถทนต่อคนนั้นได้ มีแต่ผู้เชื่อที่เป็นอิสระจากระบบโลกซึ่งมีคุณธรรมพอที่จะผ่านการทดสอบผ่านผู้อื่นได้

ในที่สุด ความสุขที่ผู้เชื่อมีในพระเจ้าเป็นวิธีการแก้ไขปัญหาซึ่งจะทำให้เขาสามารถผ่านการทดสอบการก้าวหน้าได้ มีแต่พระเจ้าและแผนพิธีการของพระองค์ซึ่งจะนำความสุขมาถึงผู้เชื่อ ผู้เชื่อไม่สามารถพึ่งพาผู้อื่นเพื่อความสุขของเขาได้ เขาต้องพึ่งพาพระเจ้าเพียงผู้เดียว ผู้เชื่อจำเป็นต้องดำเนินชีวิตตามแผนพิธีการของพระองค์เพื่อเขาจะไม่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของทั้งผู้ที่เขารักและผู้ที่ปฏิบัติกับเขา การก้าวหน้าในแผนพิธีการของพระเจ้าจะทำให้ผู้เชื่อพัฒนาความสามารถในการเป็นอิสระจากระบบโลก จากนั้นเขาจะมีความสงบสุขที่มั่นคงและสามารถใช้ความรักไม่ส่วนตัว (ความรักอันไม่มีเงื่อนไข) เป็นการแก้ไขปัญหาที่เขามีกับผู้อื่น

การทดสอบผ่านความผิด

ความสำคัญในการคิดหลักคำสอนพระคัมภีร์

ความคิดได้กำหนดชีวิตของเรา และมีอิทธิพลมากกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อจึงต้องถูกนับว่าเป็นการทดสอบการก้าวหน้าที่สำคัญมากในทุกขั้นตอนการเติบโตของผู้เชื่อ

มุมมองของมนุษย์ (human viewpoint) ได้ขัดแย้งกับมุมมองของพระเจ้า (divine viewpoint) เสมอ แนวคิดที่ผิดจะทำให้ทลายหลักคำสอนพระคัมภีร์ ความเย่อหยิ่งจะทำลายความถ่อมใจ ความกลัวจะชนะเหตุผล มีหลายสิ่งหลายอย่างซึ่งได้แข่งขันกับแผนการของพระเจ้า คุณจึงจะต้องปราบปรามการขัดแย้งเหล่านี้โดยประยุกต์ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณแห่งหลักคำสอนพระคัมภีร์นำมาใช้ในการคิดของคุณ

ผู้เชื่อควรระวังการทดสอบความคิดเมื่อประสบความเจริญรุ่งเรือง เพราะความเจริญจะนำหลายอย่างเข้ามาซึ่งอาจดึงผู้เชื่อให้หันเหออกไปจากแผนการของพระเจ้า เช่น ความร่ำรวยอาจเปิดโอกาสให้ไปเที่ยวต่างประเทศ ซึ่งทำให้ผู้เชื่อต้องขาดการเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์ หรือ ด้วยการที่จะสะสมสิ่งของตามใจชอบ ก็จะปักใจกับสิ่งเหล่านั้นแทนที่จะปักใจไว้กับพระเจ้าและแผนการของพระองค์

บางคนอาจดูว่าเข้มแข็งและทำท่าว่าเป็นผู้เชื่อที่โตแล้ว แต่ตัวจริงของเราถูกกำหนดด้วยความคิดภายในจิตใจ

เพราะดังที่เขาคิดในจิตใจ เขาจึงเป็นเช่นนั้น เขาพูดกับเจ้าว่า “จงกินและดื่มเถิด” แต่ใจ [แหล่งความคิด] ของเขามีได้อยู่กับเจ้า (สุภาษิต 23:7)

ทัศนคติที่ผู้เชื่อมีต่อชีวิตเป็นผลลัพธ์จากความคิดของเขา ซึ่งเป็นการรวมความรู้และความเชื่อภายในจิตใจของเขา ความคิดผิดแค่ประเด็นเดียวสามารถทำลายความก้าวหน้าของเขาให้พังสลาย ถ้าเขาคิดตามหลักคำสอนพระคัมภีร์ เขาได้ก้าวหน้าในแผนพิธีการของพระ

เจ้า แต่หากความคิดของเขาได้ขัดกับหลักคำสอนพระคัมภีร์ เขาจะหันออกไปจากเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต

การอธิษฐานเป็นตัวอย่างซึ่งจะให้เราเห็นความสำคัญของการมีความคิดที่ถูกต้อง⁵⁰ ผู้เชื่อทุกคนเป็นรัชทายาทในครอบครัวของพระเจ้า และเป็นปุโรหิตซึ่งได้รับสิทธิพิเศษที่จะดำเนินชีวิตของตน โดยอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าและทูลขอพระองค์ด้วยการอธิษฐาน การที่ได้รับสิทธิพิเศษต้องคู่กับความรับผิดชอบเสมอ พระเจ้าทรงตั้งระเบียบการอธิษฐานซึ่งผู้เชื่อจะต้องรับผิดชอบที่จะปฏิบัติตาม การอธิษฐานจะต้องตรงกับพระลักษณะ พระประสงค์ และพระบัญชาของพระองค์ เพราะฉะนั้น ผู้เชื่อต้องรู้จักหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับการอธิษฐาน เมื่อการอธิษฐานของเขาได้สะท้อนน้ำพระทัยและพระประสงค์ของพระเจ้า ผู้เชื่อจึงจะมั่นใจได้ว่าพระองค์จะทรงตอบการอธิษฐานของเขา (ยอห์น 15:7)

พระเยซูทรงอธิบายว่า การอธิษฐานด้วยความคิดสะเพร่าและผิดๆ จะไม่รับการสนองตอบ

แต่เมื่อท่านอธิษฐาน อย่าใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์เหมือนคนต่างชาติ เพราะเขาคิดว่าพูดมากหลายคำ พระจึงจะทรงโปรดฟัง (มัทธิว 6:7)

ความคิดชั่วและความคิดดี

การคิดด้วยเหตุผลเป็นปัจจัยหลักซึ่งทำให้มนุษย์ต่างจากสัตว์ เหมือนดังทูตสวรรค์มนุษย์ก็ถูกสร้างขึ้นมาจากจิตใจ (soul) ซึ่งสามารถคิดด้วยเหตุผล เพราะฉะนั้น ความคิดภายในจิตใจเป็นสนามรบแห่งการต่อสู้ระหว่างฝ่ายพระเจ้ากับฝ่ายซาตาน (The Angelic Conflict)⁵¹ เมื่อผู้เชื่อได้คิดชั่วร้าย เขาก็เป็นคนชั่วร้าย เขาได้ดำเนินอยู่ในระบบโลกของ

50. R.B.Thieme, Jr., การอธิษฐาน

51. ศึกษาเพิ่มเติมที่หน้า 206-209

ซาตาน ความคิดชั่วร้ายก่อแรงจูงใจที่ชั่วร้าย แล้วจากแรงจูงใจที่ชั่วร้ายนั้นก็มักจะนำไปสู่การกระทำที่ชั่วร้าย

ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายคิดชั่วอยู่ในใจเล่า” (มัทธิว 9:4)

ในทางตรงกันข้าม ความคิดซึ่งตรงกับความจริงได้เกิดผลดีเสมอ ความรอดเป็นสิ่งที่เราได้รับมาเพราะความคิดหนึ่งที่ถูกต้อง คือ การตัดสินใจที่เชื่อว่าพระเยซูคริสต์ทรงตายแทนเราเพื่อไถ่บาปของเรา

พวกท่านคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์ (มัทธิว 22:42ก)

ศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดของมนุษย์คือความเยอหยิ่ง ความเยอหยิ่งเป็นการหมกมุ่นกับตัวเอง ซึ่งปรากฏออกมาด้วยความคิดว่าตนดีกว่าความเป็นจริง หรือแยกว่าความเป็นจริง ทั้งสองแนวทางนี้ทำให้เราถูกแยกจากความจริง พระเจ้าทรงโปรดปฏิบัติต่อเราดังที่เราเป็นอยู่ แต่หากผู้เชื่อเยอหยิ่ง เขาไม่ได้อยู่ในความจริง และจะไม่ยอมใช้ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณเพื่อจะก้าวหน้าในแผนพิธีการของพระเจ้า

เพราะว่าถ้าผู้ใดถือตัวว่าเป็นคนสำคัญ ทั่วๆที่เขาไม่สำคัญอะไรเลย ผู้นั้นก็หลอกตัวเอง (กาลาเทีย 6:3ก)

สิ่งที่น่าคิดเกี่ยวกับความเยอหยิ่งคือ ผู้ใดที่ชอบถือตัวว่าเป็นคนสำคัญ และชอบหมกมุ่นกับตัวเองกำลังทิ้งพระพรไป ซึ่งพระเจ้าทรงประทานแก่คนที่ทำแผนการของพระองค์สำเร็จในชีวิตของเขา

ข้าพเจ้าขอกว่าแก่ท่านทั้งหลายทุกคน โดยพระคุณซึ่งทรงประทานแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า อย่าคิดถือตัวเกินที่ตนควรจะคิดนั้น แต่จงคิดให้ถ่อมสุ่มสมกับขนาด

หลักคำสอนพระคัมภีร์ [πιστις *พิสทิส* ซึ่งในบริบทนี้ควรแปลว่า หลักคำสอนพระคัมภีร์] ที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่มนุษย์ทุกคน (โรม 12:3)

ความเยอหยิ่งเป็นการหลอกตัวเอง เป็นการโกหกตัวเอง และ หากไม่ได้ถูกระงับไว้ จะกลายเป็นโรคประสาทได้ วิธีการป้องกันจากสิ่งเหล่านี้คือความจริงแห่งหลักคำสอนพระคัมภีร์

คนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง (1 โครินธ์ 10:12)

หากผู้เชื่อจะผ่านการทดสอบผ่านความคิดอย่างสม่ำเสมอ เขาจำเป็นต้องกระทำตามพระบัญชาซึ่งมีอยู่ในพระธรรมโรม 12:2

อย่าประพฤติตามอย่างชาวโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้าว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรคือยอเยียม (โรม 12:2)

การที่ผู้เชื่อจะ “เปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่” เป็นสิ่งที่ต้องใช้เวลายาวนานในการศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์อย่างสม่ำเสมอ ในข้อนี้ “อะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรคือยอเยียม” หมายถึงแผนพิริการของพระเจ้า ซึ่งผู้เชื่อจะปฏิบัติตามโดยอยู่ในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า มีที่นี้ที่เดียวที่ผู้เชื่อจะสามารถรับพระพรทั้งหมดที่พระองค์ทรงเตรียมไว้ให้เขา ไม่ว่าจะเป็พระพรในความเจริญหรือความทุกข์ยากก็ตาม

ความถ่อมใจ และการแก้ไขอย่างผิดวิธี

หากพูดถึงการคิดที่ถูกต้อง พระเยซูคริสต์ทรงเป็นตัวอย่างที่สมบูรณ์แบบ ด้วยว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ในต้นแบบวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า (prototype of the divine dynasphere) อย่างสม่ำเสมอ

จงมีความคิดในตนเอง เหมือนกับความคิดซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์

(ฟิลิปปี 2:5)

ความถ่อมใจของพระองค์สำแดงออกด้วยการที่พระองค์ทรงเชื่อฟังพระบิดาในทุกเรื่องในแผนการของพระองค์ ความถ่อมใจคือการเชื่อฟังต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าและการสำนึกในพระคุณของพระเจ้า นี่คื้ที่ทัศนคติซึ่งผู้เชื่อทุกคนควรมี⁵²

ความถ่อมใจได้ปกป้องผู้เชื่อจากการใช้วิธีการแก้ไขที่ผิดพลาดในขณะที่เข้าการทดสอบผ่านความคิด ต่อไปเป็นการอธิบายการแก้ไขปัญหาผิดวิธีบางอย่างซึ่งผู้เชื่อจะต้องหลีกเลี่ยงเสมอ

การหาเหตุผลที่เข้าข้างตนเอง (rationalization) คือการเข้าข้างตนเองโดยหาเหตุผล ซึ่งจะอธิบายถึงความคิดหรือการกระทำของตน (self-justification) ในขณะที่เดียวกันนั้น คนอย่างนี้มีมักจะโทษผู้อื่นเพราะความผิดพลาดและความทุกข์ที่ตนได้ก่อขึ้นเอง

ความโกรธ ได้เข้ามาโจมตีปัญหาด้วยอารมณ์และโทษ ความโกรธเป็นการไม่รับผิดชอบต่อปัญหา เป็นการหาทางที่จะควบคุมผู้อื่นด้วยการขู่หรือความรุนแรงเพื่อที่จะให้สถานการณ์เป็นไปตามใจเรา ความต้องการที่จะมีอำนาจ (power lust) หรือเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น (approbation lust) ชอบจะแสดงออกมากด้วยความโกรธ ซึ่งเกิดขึ้นจากความรู้สึกต่ำต้อย และจะรับการบรรเทาจากการแก้แค้นหรือการทำร้ายผู้ที่จะคัดค้านความทะเยอทะยานของผู้มักใหญ่ใฝ่สูง

วิธีการป้องกันทางจิตวิทยา (psychological defense mechanisms) เป็นรูปแบบของความรู้สึก ความคิด หรือพฤติกรรมต่างๆ ซึ่งผู้กระทำอาจมีส่วนในการควบคุมน้อย

52. R.B.Thieme, Jr., *Christian Integrity* หน้า 55-74

เครื่องมือการป้องกันนี้เป็นการตอบสนองต่อความกดดันในจิตใจ โดยซ่อนหรือบรรเทา การขัดแย้งและความตึงเครียด การอดกลั้น การแยกตัวออกจากความจริง และการปฏิเสธความจริง เป็นตัวอย่างของเครื่องมือการแก้ไขปัญหาทางจิตวิทยา ตัวอย่างของวิธีอื่นซึ่งผู้เชื่ออาจใช้เพื่อเป็นการแยกตัวออกจากความจริงคือ การเมาเหล้า การเสพยาเสพติด และพฤติกรรมลามก

ผู้เชื่ออาจตอบสนองต่อความกดดันด้วยการระบายอารมณ์หรือไม่ให้คิดถึงความเป็นจริง เขาอาจแสวงหาความสุขในชีวิตสังคม เรื่องเพศ เงินทอง หรืออาจเลือกกิจกรรมที่มีศีลธรรมและดูว่าปกติดีก็ได้ ทั้งที่เขาควรจะพัฒนาความรักที่เขามีต่อพระเจ้าผ่านการศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์

การนมัสการและการสู้รบด้านความคิด

อาจารย์เปาโลได้อธิบายถึงการทดสอบผ่านความคิดว่าเป็นการสู้รบภายในจิตใจ อย่างไรก็ตาม นี่คือการสู้รบซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมอาวุธและแผนกลยุทธ์อันเลิศประเสริฐไว้แก่ผู้เชื่อเพื่อเขาจะมีชัยชนะเหนือระบบโลกของซาตาน เป็นการสู้รบต่อเนื่องบนสนามรบแห่งจิตใจของผู้เชื่อ

เพราะว่าศาสตราวุธแห่งการสงครามของเราไม่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง แต่มีอำนาจอันยิ่งใหญ่จากพระเจ้า [ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณที่ผู้เชื่อมีภายในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า] ที่จะทำลายป้อมอันแข็งแกร่ง [ระบบความคิดของซาตาน] ลงได้ คือทำลายความคิดและทิวิมานะทุกประการที่ตั้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า และน้อมนำความคิดทุกประการให้อยู่ภายใต้บังคับจนถึงการเชื่อฟังพระคริสต์ และพร้อมที่จะลงโทษการไม่เชื่อฟังทุกอย่าง ในเมื่อการเชื่อฟังของท่านทั้งหลายจะสำเร็จแล้ว (2 โครินธ์ 10:4-6)

ถึงแม้ว่าการคิดด้วยมุมมองของพระเจ้าสามารถแยกแยะและทำลายมุมมองและความคิดผิดของมนุษย์ แต่นั่นไม่ได้เป็นชัยชนะที่สูงสุดของการทดสอบผ่านความคิด การชนะการทดสอบนี้มาจากความเข้าใจและการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์อย่างถูกต้อง

พระเยซูจึงตรัสกับพวกยิวที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า ‘ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา [หลักคำสอนพระคัมภีร์] ท่านก็จะเป็สาวกของเราอย่างแท้จริง และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท (ยอห์น 8:31-32)

ในการทำงานเดียวกัน ข้อต่อไปจะทำให้เราเข้าใจว่าการนมัสการพระเจ้าเป็นทัศนคติความคิดเช่นกัน

พระเจ้าทรงเป็นวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยวิญญาณ [การประกอบด้วยพระวิญญาณที่ผู้เชื่อได้รับ ณ ประตู่ที่ 1 แห่งวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า] และความจริง [หลักคำสอนพระคัมภีร์ในความคิด] (ยอห์น 4:24)

การนมัสการพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบใดก็ตาม จะต้องเป็นด้วยความคิดที่ถูกต้องตามหลักคำสอนพระคัมภีร์ เช่น การร่วมพิธีมหาสนิทเป็นการที่ผู้เชื่อปักใจไว้ที่พระคริสต์ด้วยการระลึกถึงหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เผยถึงพระลักษณะของพระองค์และพันธกิจความรอดที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อเรา⁵³ ในการนมัสการพระเจ้าผ่านบทเพลง เนื้อเพลงที่ร้องถวายแด่พระเจ้าจะต้องตรงกับหลักคำสอนพระคัมภีร์ถึงจะถือว่าเป็นการนมัสการพระองค์ และเมื่อคุณถวายทรัพย์ด้วยทัศนคติที่สำนึกถึงพระคุณของพระองค์ นั่นก็เป็นการ

53. R.B. Thieme Jr., *พระโลหิตของพระคริสต์*

นมัสการพระองค์⁵⁴ อย่างไรก็ตาม การนมัสการที่สำคัญที่สุดคือการปกป้องไว้กับคำสอนจากพระคำของพระเจ้า

การมีชัยชนะเหนือศัตรูบนสนามรบแห่งความคิด เป็นการที่ผู้เชื่อได้พัฒนาความรักที่เขามีต่อพระเจ้า ความสุขที่เขามีในพระองค์ และ ความมั่นคงภายในจิตใจ (2 ทิโมธี 1:7)

การทดสอบผ่านระบบ (System Testing)

คำจำกัดความและปัญหาที่เกิดขึ้นภายในระบบต่างๆ

ในบริบทนี้ คำว่า *ระบบ* หมายถึงองค์กรซึ่งประกอบด้วยทั้งผู้ที่มีสิทธิอำนาจและผู้ที่อยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของเขา และมีนโยบายที่ถูกตั้งขึ้นมาเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ ในสังคมมนุษย์เรามีประสบการณ์กับระบบขององค์กรเกือบทุกวัน เช่น ในบริษัท กองทัพ คริสตจักร ทีมกีฬา สโมสร มหาวิทยาลัย หน่วยราชการต่างๆ ชีวิตสมรส ครอบครัว ฯลฯ ทูกระบบเหล่านี้มีองค์ประกอบสำคัญ 3 อย่างคือ

1. บุคคลที่มีสิทธิอำนาจ และ บุคคลที่อยู่ภายใต้สิทธิอำนาจ
2. วัตถุประสงค์ขององค์กร
3. นโยบายของคณะกรรมการ

มีระบบทั้งดีและไม่ดี ซึ่งอาจประสบความสำเร็จหรืออาจล้มเหลว บุคคลในองค์กรไม่ว่าเป็นผู้ที่ถือสิทธิอำนาจ หรืออยู่ภายใต้สิทธิอำนาจ อาจมีความสามารถที่สูงหรืออาจไร้ความสามารถก็ได้ วัตถุประสงค์อาจจะดีหรือไม่ดี โปร่งใสหรือเต็มไปด้วยข้อสงสัย นโยบายอาจสนับสนุนให้คนในองค์กรที่จะทำดีที่สุดเท่าที่ทำได้ หรืออาจข่มเหงและเหยียดหยามคนก็ได้

54. R.B. Thieme Jr., *Giving: Gimmick or Grace?* (1990)

ระบบในสังคม ซึ่งซับซ้อนและเกี่ยวพันไปตามทุกระดับชั้นในสังคมของเรา ล้วนแต่มีปัญหา คนเรามีนิสัยและบุคลิกที่ต่างกันไปและมีข้อบกพร่อง ธรรมชาติบาปของคนหนึ่งจะแสดงออกมาโดยพยายามเอาชนะธรรมชาติบาปของคนหนึ่ง จึงไม่น่าแปลกใจว่าการทดสอบผ่านระบบเป็นการทนทุกข์ซึ่งผู้เชื่อหลีกเลี่ยงไม่ได้ และเป็นการทำทายเป็นสำคัญในการก้าวหน้าของคริสเตียน

ผู้เชื่อควรจะทำอย่างไรเมื่อถูกเหยียดหยามจากผู้ที่มีสิทธิอำนาจเหนือกว่าเขา คุณควรตอบสนองอย่างไรต่อการลำเอียงที่อาจจะทำให้คนที่ทำงานน้อยกว่าคุณ ได้รับการเลื่อนตำแหน่งแทนคุณ หรือจะทำอย่างไรในกรณีที่บุคลิกของคุณไม่ตรงกับเจ้านาย คุณจะรักษาแรงจูงใจและคุณธรรมของคุณได้อย่างไรเหมือนนโยบายขององค์กรที่คุณทำงานนั้นเห็นแก่คนส่วนน้อยแทนที่จะพัฒนาองค์กรและประเทศชาติ หรือนโยบายดูเหมือนไม่มีเหตุผลหรือขัดแย้งกับหลักคำสอนพระคัมภีร์ คุณจะต้องมีทำอย่างไรเมื่อองค์กรมีเป้าหมายซึ่งไม่ชัดเจนหรือเป็นไปไม่ได้

นักวิชาการหลายคนมักเคยวิเคราะห์และวิจัยถึงกลศาสตร์และปัญหาต่างๆขององค์กรซึ่งสามารถสรุปผลจากการวิจัยได้ว่าปัญหาส่วนใหญ่ได้เกิดขึ้นเพราะความเย่อหยิ่ง ความโง่เขลา ความขี้เกียจ และการถูกหักเหออกจากเป้าหมายเพราะเรียงลำดับความสำคัญไม่ถูกต้อง จุดประสงค์ในการศึกษาเกี่ยวกับการทนทุกข์ของคริสเตียนนี้ ไม่ใช่เพื่อจะวิเคราะห์จุดอ่อนของระบบหรือแนะนำวิธีการแก้ไขปัญหาสำหรับองค์กรต่างๆ ในสังคม แต่มีจุดประสงค์ที่จะอธิบายถึงทัศนคติที่ถูกต้องของผู้เชื่อ และจะแนะนำวิธีการประยุกต์ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณเพื่อเราจะผ่านพ้นการทดสอบเช่นนี้ได้

จะเลิกหรือจะทนต่อไป

ปกติจะมีทางเลือกสองทางซึ่งผู้เชื่อสามารถเลือกได้ในขณะที่เขาประสบการณ์ทดสอบผ่านระบบ นั่นคือ จะเลิก หรือ จะทนต่อไปโดยนำทรัพยากรฝ่ายวิญญาณมาประยุกต์ใช้

เป็นสิ่งที่แน่นอนว่าจะมีบางกรณีที่คุณเชื่อควรเลือกที่จะแยกตัวออกจากองค์กร ถ้าหากองค์กรนั้นมีเป้าหมายและนโยบายที่ชั่วร้ายที่คุณเชื่อจะต้องเลิกมีส่วนร่วมในองค์กรนั้น เช่น กลุ่มคอมมิวนิสต์ พรรคนาซี ลัทธิอื่นๆ และคริสตจักรที่สอนเท็จ กองโจร และ กลุ่มกบฏต่อนโยบายของรัฐบาล

ในกรณีดังกล่าวนี้ ผู้เชื่อจะต้องแยกตัวออก แต่หากเป็นองค์กรที่คุณต้องสมควรตามหลักการและกฎหมายต่างๆที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข การเลิกเพราะตนเองรู้สึกกดดันมักจะเป็นการตัดสินใจผิดพลาดที่มาจากจุดอ่อน ผู้เชื่อจึงต้องถือได้ทดสอบแล้ว

ถ้าเจ้าล้มในวันแห่งความยากลำบาก กำลังของเจ้าก็น้อย (สุภาษิต 24:10)

หากผู้เชื่อบากบั่นต่อไปในขณะที่สถานการณ์กำลังกดดันเขา และเขาสามารถทำได้ดี เป็นสิ่งพิสูจน์ว่าเขาเป็นฝ่ายถูก และพระเจ้าจะทรงเลื่อนตำแหน่งฝ่ายวิญญาณให้เขา หากผู้เชื่ออาศัยอยู่ในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้าและประยุกต์ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณในการสู้รบ เขาจะต้องได้รับชัยชนะไม่ว่าสถานการณ์จะหนักสักเท่าใด

การเป็นอิสระจากระบบโลกของซาตานทำให้ผู้เชื่อสามารถวางปัญหาสิ่งที่พระหัตถ์ของพระเจ้า และที่จะดำเนินชีวิตต่อไปโดยไม่ต้องเกิดปฏิกิริยาที่เยื่อหุ้ม เช่น ความขมขื่น การไม่ยอมให้อภัย การสงสารตัวเอง ความเกลียดชัง ความอิจฉา และการแก้แค้น ถึงแม้ว่าผู้เชื่อจะยังเจอปัญหาในองค์กรที่เขาอยู่ แต่บาปทางความคิดเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องควบคุมชีวิตของเขาอีกต่อไป

การเป็นอิสระจากระบบโลกในขณะที่รับการทดสอบผ่านระบบ

ผู้เชื่อที่เป็นอิสระจากระบบโลกของซาตานจะได้พบทรัพยากรฝ่ายวิญญาณที่เขาต้องใช้เพื่อผ่านการทดสอบผ่านระบบ ได้แก่

1. ความรักไม่ส่วนตัวต่อเพื่อนมนุษย์
2. ความสุขและความมั่นใจกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของคนที่ยิ่งแกร่งขึ้น ซึ่งได้มาจาก : (ข้อ 3 และ 4 ต่อไป)
3. ความรักส่วนตัวต่อพระเจ้า ซึ่งได้มาจาก: (ข้อ 4)
4. หลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจ

ผู้เชื่อจำเป็นจะต้องใช้ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณทั้งหมดนี้ในขณะที่เขาต้องเผชิญกับการทดสอบผ่านระบบ ผู้เชื่อที่เป็นอิสระจากระบบโลกได้รับแรงจูงใจจากความรักส่วนตัวที่มีต่อพระเจ้า ไม่ว่าเขาอยู่ในระบบใดก็ตาม เขาทำหน้าที่ของเขา “ไม่ใช่เพื่อเป็นที่พอใจของมนุษย์ แต่ให้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า” (1 เซสสะโลนิกา 2:4) เขาไม่ต้องมีองค์กรให้กำลังใจเขาหรือให้รางวัลพิเศษเพื่อผลักดันให้เขาทำหน้าที่ให้ดี เพราะเขามีแรงจูงใจในการทำดีอยู่แล้ว ในทำนองเดียวกัน องค์กรก็ไม่สามารถทำลายแรงจูงใจและความกระตือรือร้นของเขาด้วย มีแต่ตนเองที่สามารถทำลายแรงจูงใจของตนด้วยการตัดสินใจปฏิเสธแผนการพระเจ้า ไม่ว่าจะถูกกดดัน ถูกวิจารณ์ หรือเป็นเหยื่อของการลำเอียง เขาไม่บ่น เขาไม่เข้าร่วมกลุ่มกบฏหรือเข้าร่วมการประท้วง เขาทำดีที่สุดเท่าที่เขาทำได้ โดยรับแรงจูงใจจากความรักที่มีต่อพระเจ้า เขาจึงสามารถเกิดผลดีให้องค์กรทั้งที่องค์กรนั้นกำลังข่มเหงเขาอยู่

มนุษย์มักจะไม่ยุติธรรม แต่พระเจ้าทรงยุติธรรมเสมอ ระบบต่างๆ ของมนุษย์เต็มไปด้วยข้อผิดพลาด แต่แผนพิธีการของพระเจ้าสมบูรณ์แบบทุกประการ ผู้ที่มีสิทธิอำนาจอาจเป็นคนที่น่ารังเกียจ แต่พระเจ้าทรงนำกษัตริย์เสมอ ความรักส่วนตัวที่ผู้เชื่อซึ่งเป็นอิสระจากระบบโลกได้มีต่อพระเจ้าเป็นแรงจูงใจในการสร้างความรักไม่ส่วนตัวต่อผู้อื่น เพื่อเขาจะสามารถทนกับจุดอ่อนและความผิดพลาดของคนที่กำลังข่มเหงเขาอยู่ เมื่อเขาตกเป็นเหยื่อของผู้นำหรือผู้จัดการที่ไม่เป็นธรรม หรือระบบการบริหารที่แย่ เขาจะสามารถจัดการกับผู้ที่เกี่ยวข้องด้วยความรักไม่ส่วนตัว และด้วยทัศนคติว่าผู้ที่นำการทดสอบมายังเขา

กำลังช่วยเร่งการเติบโตฝ่ายวิญญาณให้กับเขา และเนื่องจากผู้เชื่อคนนี้ได้รับพระเจ้า พระเจ้าจึงกำลังทำ “ทุกอย่างให้เกิดผลดี” สำหรับเขา (โรม 8:28)⁵⁵

หลักคำสอนพระคัมภีร์ต่างๆ ที่เขาได้สะสมไว้ในจิตใจแล้วจะทำให้เขาสามารถงานต่อผู้ที่มิสทิธิอำนาจเหนือเขา และทำให้เขาเป็นสมบัติอันมีค่าต่อองค์พระคัมภีร์ให้เขาทนต่อการทดสอบ ในขณะที่เขาเป็นตัวอย่างที่ดีต่อผู้อื่นที่กำลังทุกข์ใจ เพราะข้อบกพร่องหรือความไม่ยุติธรรมขององค์กร

ในจดหมายฝากถึงคริสตจักรโคโลสี อาจารย์เปาโลอธิบายหลักการของการทดสอบผ่านระบบ ก็ให้ตัวอย่าง และสุดท้ายได้สรุปด้วยการแนะนำวิธีการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์อย่างถูกต้อง

และเมื่อท่านจะกระทำการใดด้วยวาจาหรือด้วยการประพฤติก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้าและขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยพระองค์ นั้น ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตน ซึ่งเป็นการสมควรในองค์พระผู้เป็นเจ้า ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตนและอย่ามีใจขมขื่นต่อนาง ฝ่ายบุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดาของตนทุกอย่าง เพราะการนี้เป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า ฝ่ายบิดาก็อย่าข่มขู่บุตรของตนให้ขาดเคืองใจ เกรงว่าเขาจะท้อใจ [เด็กๆ ไม่มีความคิดที่จะแก้ไขปัญหาและการทดสอบผ่านบิดามารดาที่ไม่ยุติธรรม และไม่เสมอดันเสมอปลายในการจัดการต่อลูก] ฝ่ายพวกทาสจงเชื่อฟังผู้ที่เป็นนายของตนตามเนื้อหนังทุกอย่าง ไม่ใช่ตามอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคนประจบสอพลอ แต่ทำด้วยคุณธรรมแห่งใจ [หลักคำสอนพระคัมภีร์ในกระแสดวงคิด] ด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใดก็จงทำด้วยความเต็มใจ เหมือนกระทำการขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่

55. R.B. Thieme Jr., *The Integrity of God* หน้า 158-77

มนุษย์ ด้วยรู้แล้วว่าท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จ [เป็นการเพ่งมองข้ามระบบโลก] เพราะท่านปรนนิบัติพระคริสต์เจ้าอยู่ ส่วนผู้ที่ทำความผิดก็จะได้รับผลตามความผิดที่เขาได้ทำนั้นและไม่มีการทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย [ภายใต้กฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจ] (โคโลสี 3:17-25)

หลักคำสอนพระคัมภีร์เรื่องความยุติธรรมของพระเจ้าได้เชื่อมโยงกับการทดสอบผ่านระบบอย่างโดยตรง⁵⁶ หลังจากผู้เชื่อได้นำเครื่องมือการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวกับสถานการณ์ของเขามาประยุกต์ใช้แล้ว เขาจึงสามารถเสนอข้อกล่าวหาต่อศาลสูงสุดแห่งสวรรค์ในฐานะเป็นโจทก์ พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาที่ยุติธรรม ดังนั้น คุณไม่มีเหตุผลที่จะต้องบ่นหากคุณคิดว่าได้รับความไม่เป็นธรรม

เป็นความคิดที่โง่เขลาและไร้เดียงสาหากคิดว่ามนุษย์จะต้องมีความรักและจะยุติธรรมต่อกันและกันเสมอ ทั้งที่เราอยู่ในโลกที่เลวทรามของซาตานและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า ความไม่ยุติธรรมและอคติเป็นเรื่องธรรมดาภายใต้การปกครองของมัน อย่างไรก็ตาม แทนที่จะปักใจไว้กับความโง่เขลาและความชั่วร้ายของเพื่อนมนุษย์ ผู้เชื่อซึ่งเป็นอิสระจากระบบโลกจะมองจุดอ่อนของมนุษย์ในบริบทแห่งแผนการของพระเจ้า และด้วยมุมมองของพระองค์

พระเจ้าทรงยุติธรรมต่อเราเสมอ และพระเจ้าทรงประทานทุกอย่างเพื่อคุณสามารถทนกับการทดสอบทุกเรื่องที่พระองค์ไม่ได้ถอดถอนออกจากชีวิตของคุณ ในกรณีที่ผู้เชื่อไม่มีเหตุผลที่จะต้องละจากองค์กร ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณแห่งการเป็นอิสระจากระบบโลกจะทำให้เขามีความเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณพอที่จะนำเสนอข้อกล่าวหาของเขาต่อหน้าพระเจ้า เพื่อพระองค์จะทรงตัดสินในขณะที่เขาจะต้องรับผิดชอบหน้าที่ของตนต่อไปด้วยความเต็มใจ เหมือนทำถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า

56. R.B. Thieme Jr., *The Integrity of God* หน้า 31-35

การทดสอบผ่านความหายนะ

การทดสอบที่ชัดเจนที่สุด

การทดสอบผ่านคน การทดสอบผ่านความคิด และการทดสอบผ่านระบบต่างๆ สามารถถกดันผู้เชื่ออย่างไม่รู้ตัว ผู้เชื่อจึงต้องเฝ้าระวังการทดสอบเหล่านี้ซึ่งเป็นการท้าทายต่อการก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณ ถ้าคุณสามารถจำแนกได้ว่าเป็นการทดสอบประเภทไหน คุณก็จะสามารถนำการแก้ไขปัญหาที่เหมาะสมมาประยุกต์ใช้เพื่อผ่านการทดสอบนั้น

อย่างไรก็ตาม การทดสอบผ่านความหายนะไม่เหมือนกับการทดสอบอื่น มันไม่ได้ลึกลับหรือมาอย่างไม่ทันตั้งตัวเพราะเป็นการทดสอบที่ชัดเจน ประเด็นไม่ใช่ว่าคุณจะต้องนึกว่าคุณกำลังเผชิญกับการทดสอบประเภทไหน แต่ประเด็นคือ คุณต้องมีวิธีที่จะทนกับสถานการณ์อันน่าสะทกสะท้าน และรักษาสติไว้เพื่อคุณสามารถทำการตัดสินใจอย่างถูกต้องในเวลาที่อยู่ภายใต้วิกฤตการณ์นั้น มีการทดสอบผ่านความหายนะสองรูปแบบ คือ

1. การหายนะอย่างส่วนตัว
2. การหายนะทางด้านประวัติศาสตร์

ความหายนะส่วนตัว อาจเป็นความเจ็บปวดที่เกิดจากอุบัติเหตุ โรค การพิการ หรือความอ่อนแอทางพันธุกรรม หรือ ความหายนะส่วนตัวอาจเป็นความปั่นป่วนทางความคิด เพราะคนที่เรารักเสียชีวิตไป เราเสียชื่อเสียง หรือ เรามีประสบการณ์ล้มเหลวในการทำงาน หรือในธุรกิจ เป็นต้น ความหิวกระหาย หรือการที่ต้องทนกับความร้อนจัดหรือความหนาว อาจเกิดขึ้นเป็นความหายนะส่วนตัวได้ หลายครั้ง ความเย่อหยิ่งเป็นเหตุที่ก่อให้เกิดความหายนะส่วนตัว เช่น การไม่เคารพต่อผู้ที่มีสิทธิอำนาจ (เช่น พระเจ้า ผู้ปกครอง รัฐบาล) ได้ ผลักดันบางคนให้เป็นอาชญากรซึ่งละเมิดสิทธิส่วนบุคคลและทรัพย์สินของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของเขา แต่สุดท้ายผู้ที่ผิดกฎหมายต้องทนทุกข์จากการดำเนินการความยุติธรรม (มัทธิว 26:52; โรม 13:4)

ความหายนะทางด้านประวัติศาสตร์ คือ สถานการณ์ซึ่งนำความทุกข์มาถึงหลายคนในเวลาเดียวกัน เช่น ภัยธรรมชาติผ่านพายุ น้ำท่วม แผ่นดินไหว หรือภูเขาไฟระเบิด หรืออาจเป็นภัยพิบัติโรคระบาดของพืช หรือ ฝูงแมลงทำลายการเกษตร หรือโรคระบาดซึ่งสามารถฆ่าคนจำนวนมากในประเทศได้

เมื่อประเทศชาติได้เสื่อมด้านศีลธรรม (ผู้ที่ไม่เชื่อ) และฝ่ายวิญญาณแล้ว (ผู้เชื่อ) ก็เป็นเหตุให้เกิดความชั่วร้ายทางอาชญากรรม การก่อการร้าย การค้าและการใช้สิ่งเสพติด และอบายมุขอื่นๆ ซึ่งนำความทุกข์อย่างมากต่อสังคม ความเย่อหยิ่ง การแก้แค้น ความโลภ ความมั่งคั่งใหญ่ใฝ่สูง และการแสวงอำนาจทำให้มีการต่อสู้กันระหว่างคน กลุ่ม และประเทศชาติ จนกระทั่งสงครามอาจอุบัติขึ้นก็ได้

ความหายนะทางด้านเศรษฐกิจตกต่ำ

แนวโน้มและการหมุนรอบในเศรษฐกิจเสรี หรือการปรับนโยบายของรัฐบาลอาจนำความยากลำบากมาถึงหลายคนอย่างกะทันหัน ดังนั้น โดยใช้ความหายนะทางด้านเศรษฐกิจตกต่ำเพื่อเป็นตัวอย่าง ผู้เชื่อที่โตแล้วจะจัดการกับความหายนะเช่นนี้ได้อย่างไร

ตลอดสมัยพระคัมภีร์นั้น รายได้หลักของประเทศอิสราเอลมาจากผลผลิตทางการเกษตร การขาดแคลนอาหารเท่ากับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ เพราะฉะนั้น ผมจะใช้คำว่า “เศรษฐกิจตกต่ำ” แทน “การขาดแคลนอาหาร” ในการแปลข้อพระคัมภีร์บางข้อต่อไป เพื่อเราจะสามารถนำหลักการและการแก้ไขมาประยุกต์ใช้ต่อชีวิตของเรา

ภาวะเศรษฐกิจของประเทศแกนนำของพระเจ้าเป็นตัวบ่งชี้ถึงสภาพฝ่ายวิญญาณของประชาชนในประเทศนั้น พระเจ้าทรงสัญญาแก่ประเทศที่กระทำตามหลักการและกฎต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข (the laws of divine establishment) ว่าประเทศนั้นจะได้รับการอวยพร

ถ้าเจ้าทั้งหลายดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเราและรักษำบัญญัติของเรา และ

กระทำตาม เราจะประทานฝนตามฤดูแก่เจ้า และแผ่นดินจะเกิดพืชผลและต้นไม้ในทุ่งจะบังเกิดผล และเวลานวดข้าวจะเนิ่นนานถึงฤดูเก็บผลงุ่นและฤดูเก็บผลงุ่นจะเนิ่นนานไปถึงฤดูหว่าน และเจ้าจะรับประทานอาหารอย่างอิ่มหนำ และอยู่ในแผ่นดินของเจ้าอย่างปลอดภัย (เลวีนิติ 26:3-5)

การฟื้นฟูทางเศรษฐกิจจะมาภายหลังการฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณในประเทศแกนนำของพระเจ้า แต่หากประเทศนั้นกำลังประสบกับการตกต่ำอย่างหนัก นั่นคงหมายความว่าประเทศนั้นกำลังอ่อนแอฝ่ายวิญญาณ ประเทศแกนนำของพระเจ้าได้ถอยหลังฝ่ายวิญญาณเมื่อผู้เชื่อที่กำลังโตฝ่ายวิญญาณ และ ผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้ว ได้ลดน้อยลงในเวลาที่ผู้เชื่อที่ปฏิเสธแผนการของพระเจ้าได้เพิ่มมากยิ่งขึ้น เมื่อแกนผู้เชื่อที่กระทำตามแผนการของพระเจ้าได้ลดลงมากแล้วจนไม่สามารถเทียบเท่า (counter-balance) กับผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณแล้ว พระเจ้าจำเป็นต้องทดสอบประเทศนั้นด้วยการทดสอบประเภทกลุ่ม (collective suffering) สำหรับประเทศแกนนำที่ไม่ยอมเปลี่ยนทัศนคติต่อแผนการของพระเจ้า พระองค์ทรงจัดเตรียมการทดสอบ 5 รอบ รอบที่ 2 คือ การหดตัวของเศรษฐกิจ (เลวีนิติ 26:18-20) และรอบที่ 4 คือ การตกต่ำทางด้านเศรษฐกิจ (เลวีนิติ 26:23-26; เฉลยธรรมบัญญัติ 28:15 เปรียบกับ 28:23-24) การอ่อนแอทางด้านเศรษฐกิจมักจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ประเทศตกเป็นเหยื่อของประเทศอื่น การที่ประเทศอื่นได้เข้ามาครอบครองประเทศแกนนำแล้วถือเป็นการทดสอบรอบที่ 5 (เลวีนิติ 26:23-26; เฉลยธรรมบัญญัติ 28:25-26)⁵⁷

ทัศนคติของผู้เชื่อที่กำลังเติบโตในเวลาที่เขากำลังเผชิญความหายนะ

ในเวลาประเทศแกนนำกำลังทนทุกข์อยู่เพราะการทดสอบจากพระเจ้า พระเจ้าทรงไม่ลืมความสัตย์ซื่อของผู้เชื่อที่อยู่ในแผนการของพระองค์ ผู้เชื่อที่เป็นอิสระจากระบบโลก

จะตอบสนองต่อความกดดันระดับประวัติศาสตร์ด้วยการประยุกต์เครื่องมือการแก้ไขปัญหาที่มีไว้สำหรับผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ เขามีความมั่นใจในหลักคำสอนพระคัมภีร์ มีความรักส่วนตัวต่อพระเจ้า และมีความรักอันไม่ส่วนตัวต่อเพื่อนมนุษย์ และเขาเองได้มีความสุขของพระเจ้าภายในจิตใจของเขา เพราะทรัพยากรฝ่ายวิญญาณเหล่านี้เขาไม่ได้เพียงแต่ชนะต่อความกดดันที่มีอยู่รอบตัวเขา แต่ก็สามารถมีสันติสุขในเวลานั้นเพราะความมั่นใจในแผนการที่พระเจ้าทรงมีต่อชีวิตของเขา

อับราฮัมได้พลาดที่จะใช้เครื่องมือการแก้ไขปัญหาในเวลาที่มีการกีดกันอาหาร แต่พระเจ้ายังทรงจัดเตรียมทุกสิ่งที่เขาต้องการ (ปฐมกาล 12:10-13:1) อย่างไรก็ตาม อับราฮัมยังก่อความกดดันอันไม่จำเป็นให้กับตนเองเพราะละเลยต่อหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เขาได้รู้จัก จึงได้เสียโอกาสที่จะรับพระพร

เปโตรได้เขียนให้ผู้เชื่อรู้จักทัศนคติที่ถูกต้องในเวลาที่เขาต้องประสบความกดดัน

สิ่งเหล่านี้ [การทดสอบการก้าวหน้า] ได้มายังท่าน เพื่อว่าความเชื่อของท่านอันประเสริฐยิ่งกว่าทองคำซึ่งพินาศไปได้ ถึงแม้ว่าถูกลองด้วยไฟ จะได้ปรากฏว่าเป็นความเชื่อที่แท้จริงและจะให้เกิดการสรรเสริญ เกียรติ และสง่าราศี ในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ [เมื่อคริสตจักรจะถูกรับขึ้นไป ซึ่งเกิดขึ้นก่อนที่จะมีการประเมินผลและการมอบรางวัลโดยพระคริสต์ผู้ซึ่งประเมินชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อแต่ละคน] ถึงแม้ว่าพวกท่านยังไม่เห็นพระองค์ แต่ท่านยังรักพระองค์อยู่ แม้ว่าขณะนี้ท่านไม่เห็นพระองค์ แต่ท่านยังเชื่อในพระองค์ [ใช้ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณแห่งวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า] และชื่นชมด้วยความปีติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี

(1 เปโตร 1:7-8)

เมื่อผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณได้เผชิญกับการทดสอบผ่านความหายนะ เขาสามารถใช้หนึ่งในเครื่องมือการแก้ไขปัญหาที่ยิ่งใหญ่ที่สุด คือการเข้าร่วมในความสุขของพระเจ้า เปโตร

57. R.B. Thieme Jr., *Daniel, Chapters One through Six*, หน้า 5

ได้อธิบายถึงสิ่งนี้ว่าเป็น “ความปิติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” ผู้เชื่อจะมีส่วนในความสุขอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าเป็นครั้งแรกเมื่อเขาได้พัฒนาความสุขและความมั่นใจกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน ยิ่งเขาได้พัฒนาการเป็นอิสระจากระบบโลก จนกระทั่งเป็นผู้เชื่อที่โตแล้ว เขาก็ยังจะมีส่วนในความสุขของพระเจ้ายิ่งขึ้น ผู้เชื่อที่มีความคิดของพระเจ้าในจิตใจของตนสามารถมีความสุขในทุกสถานการณ์ที่เขาต้องประสบในชีวิต

การรู้จักหลักคำสอนพระคัมภีร์จะทำให้เกิดความเข้าใจในแนวโน้มต่างๆ ของประวัติศาสตร์ เป็นสิ่งที่จะทำให้ผู้เชื่อทราบล่วงหน้าถึงวิกฤตการณ์ซึ่งกำลังจะอุบัติขึ้น โยเซฟเป็นตัวอย่างในการใช้สามัญสำนึกเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการกั้นดารอาหาร (ซึ่งเปรียบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ) ที่เกิดขึ้นในแผ่นดินอียิปต์ โยเซฟเข้าใจความสำคัญในการเก็บข้าวสำรองไว้ (เท่ากับการรักษาทุนสำรองของประเทศไว้) เพื่อมีใช้ในเวลากั้นดารอาหารนั้น (ปฐมกาล 41:46-57) อากาโรเงินเพื่อได้รับการอธิบายในเลวีนิติ 26:26 ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งของรอบที่ 4 แห่งการตีสอนประเทศแค้นนำของพระเจ้า หากประเทศนั้นกำลังเผชิญกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำเพราะสาเหตุการตีสอนจากพระเจ้า มีเพียงแต่การกลับใจของผู้เชื่อในประเทศนั้นซึ่งจะสามารถช่วยกู้ประเทศได้ มีหลักการง่ายๆ ว่า ผู้เชื่อเป็นอย่างไร ประเทศชาติก็เป็นอย่างนั้น

ถ้าเหตุชั่วร้ายขึ้นมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย จะเป็นดาบแห่งการพิพากษา [สงคราม] หรือโรคระบาด หรือการกั้นดารอาหาร [สภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ] ข้าพระองค์ทั้งหลายจะยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระองค์ ที่หน้าพระนิเวศน์นี้ซึ่งถูกสร้างขึ้นมาในพระนามของพระองค์ [เป็นที่สอนหลักคำสอนพระคัมภีร์ ผ่านการสอนพระคำและการทำพิธีกรรม] และ ร้องทูลต่อพระองค์ [อธิษฐาน] ในความทุกข์ใจของข้าพระองค์ทั้งหลาย และพระองค์จะทรงฟังและช่วยให้อรอด (2 พงสาวดาร 20:9)

พระเจ้าทรงปกป้องผู้เชื่อที่กำลังเติบโตและผู้เชื่อที่โตแล้วในยามที่มีการทดสอบผ่านความหายนะ ผู้เชื่อที่เป็นอิสระจากระบบโลกได้เข้าใจหลักคำสอนพระคัมภีร์เหล่านี้ และได้เห็นคุณค่าในพระเจ้า ผู้ทรงปกป้องเขาและช่วยให้เขารอด

ในคราวกั้นดารอาหาร [เศรษฐกิจตกต่ำ] พระองค์จะทรงไถ่ท่านออกจากความตาย และในการสงคราม จากอานุภาพของดาบ (โยบ 5:20)

แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดความรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกั้นดารอาหาร หรือการขัดสน หรือการถูกโทษภัย หรือการถูกคุมขัง... .. แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย (โรม 8:35-37)

ทัศนคติของอาจารย์เปาโล : การแข่งสาปกลายเป็นพระพร

เมื่อผู้เชื่อได้ทนทุกข์เพราะการทดสอบการก้าวหน้า นั่นหมายความว่าเขากำลังเข้าใกล้เป้าหมายแห่งชีวิตคริสเตียนแล้ว คือการเป็นผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้ว (spiritual maturity) ผู้เชื่อที่ถูกทดสอบผ่านคน ผ่านความคิด ผ่านระบบ หรือผ่านความหายนะยังมีความมั่นใจและความสุข ถึงแม้ว่าเขาจะต้องทนความเจ็บปวดที่หนัก แต่เขาคืนคืนและกระตือรือร้นกับสิ่งที่เขาเผชิญอยู่เพราะรู้แก่ใจว่าเขาได้เข้าใกล้เส้นชัยแล้ว

อาจารย์เปาโลเป็นตัวอย่างในการลุกขึ้นและก้าวหน้าต่อไปหลังจากที่ได้ทำพลาดครั้งใหญ่ ท่านได้โตเป็นผู้เชื่อที่มีความสุขและความมั่นใจกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของตนแล้ว และได้ผ่านขั้นตอนการทนทุกข์เพื่อป้องกันความเย่อหยิ่งซึ่งนำเขาถึงการเป็นอิสระจากระบบโลก เมื่อถึงขั้นตอนนี้แล้ว ก็เกิดว่ามีความเย่อหยิ่งกลับมา เป็นเหตุให้คิดว่าแผนการที่เขามีต่อชีวิตของตนเองสำคัญกว่าแผนการที่พระเจ้ามุ่งต่อชีวิตของเขา ถึงแม้ว่าอาจารย์ทราบว่

พระเจ้าทรงแต่งตั้งท่านไว้ให้เป็นอัครสาวกต่อคนต่างชาติ (โรม 11:2-5, 13; กาลาเทีย 2:7) และได้รับการเตือนจากผู้อื่น (กิจการ 21:10-14) แต่ท่านยังฝ่าฝืนต่อคำเตือนเหล่านั้นและกบฏต่อสามัญสำนึกของตน ท่านได้ละทิ้งพันธกิจในการประกาศและการสั่งสอนกับคนต่างชาติ ซึ่งเป็นพันธกิจที่กำลังเจริญอย่างมาก แล้วกลับไปยังเยรูซาเล็มตามใจชอบของตน

ความเย่อหยิ่งบวกกับความอ่อนแอทางอารมณ์ (sentimentality) ทำให้อาจารย์เปาโลล้มเหลว ท่านได้รำลึกถึงอดีตตอนที่ท่านเป็นพาสติหนุ่มที่มีชื่อเสียง และปรารถนาที่จะกลับไปพบกับพวกเขาเพื่อที่จะเปลี่ยนชีวิตของเพื่อนร่วมงานเก่าและพี่น้องชาวยิวคนอื่นๆ อย่างไรก็ตาม อาจารย์เปาโลไม่มีอิทธิพลต่อพวกเขาแต่อย่างใด ผู้ที่ยังไม่เชื่อได้ต่อต้านพระกิตติคุณเช่นเดิม และส่วนผู้ที่เป็นคริสเตียนที่ยังถือกฎหมายและพิธีกรรม (legalistic) ไม่ได้ตอบสนองต่อหลักคำสอนพระคัมภีร์และเรื่องพระคุณซึ่งท่านเปาโลต้องการที่จะสอนพวกเขา นอกเหนือจากนั้นอีก ในความพยายามที่จะมีคนฟังท่าน ท่านได้ประณิษยนอมคุณธรรมของตนโดยยอมถวายสังฆทานในพระวิหาร (กิจการ 21:23-26)

การติสอนที่อาจารย์เปาโลต้องรับได้เริ่มต้น ณ ที่นั่น มีการจลาจลเกิดขึ้นในพระวิหารตามด้วยการพยายามลอบสังหารท่าน และช่วงเวลา 2 ปีที่ท่านต้องติดคุกที่ซีซารียาก่อนที่ถูกพาไปที่กรุงโรม อย่างไรก็ตาม อาจารย์เปาโลได้สำนึกในความผิดพลาดของท่านตั้งแต่ถูกทำร้ายเจียนตายขณะยังอยู่ที่พระวิหาร และได้ตั้งต้นใหม่กับพระเจ้าผ่านการสารภาพบาป ซึ่งทำให้การติสอนเพื่อเป็นการแข่งสาปกลายเป็นการติสอนเพื่อรับพระพรแทน

ถึงแม้ว่าท่านได้ก่อความทุกข์เพราะการตัดสินใจที่เย่อหยิ่งของตน แต่พระเจ้าได้เปลี่ยนการแข่งสาปให้เป็นพระพรเมื่อท่านสารภาพบาปและเข้าถึงวงฤทธิ์เดชของพระเจ้าอีกครั้ง อาจารย์เปาโลไม่ได้หมกมุ่นกับการผิดพลาดของตน แต่คงประเมินสถานการณ์ที่ท่านอยู่นั้น แล้วก็ก้าวต่อไปในแผนการของพระเจ้า

การทดสอบการก้าวหน้าในฟิลิปปิบทที่ 3

การละทิ้งความมั่นใจปลอมของมนุษย์

อาจารย์เปาโลเริ่มต้นฟิลิปปิบทที่ 3 โดยย้ำการเตือนที่ตนเองได้ละเลยในการที่ตัดสินใจไปเยรูซาเล็ม ผู้เชื่อจำเป็นต้องระวังกลอุบายของศาสนา ซึ่งมักจะทำมนุษย์หลงผิดเพราะอารมณ์ ความชอบธรรมของมนุษย์ การรู้สึกผิด และถึงความรุนแรงก็ได้ อาจารย์เปาโลได้อ้างถึงประวัติของตนเอง คือเบื้องหลังในด้านครอบครัวและการศึกษา ความกระตือรือร้น และชื่อเสียงที่ท่านมีตอนเป็นพาสติ ศาสนาเคยเป็นต่อระบายนความสามารถและความตั้งใจของท่าน เป็นโอกาสที่ท่านจะได้รับการยกย่องและทำให้ท่านมี “ความมั่นใจในเนื้อหนัง” (ฟิลิปปิ 3:4) แต่ด้วยความเชื่อในพระเยซูคริสต์และหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่ท่านได้สะสมไว้ในจิตใจ อาจารย์เปาโลได้ละทิ้งความเชื่อเก่า ความมั่งคั่งใหญ่ใฝ่สูง และความกระตือรือร้นที่จะให้คนอื่นกระทำตามความชอบธรรมของมนุษย์ ตอนท่านเขียนพระธรรมฟิลิปปิ ท่านจึงกลายเป็นผู้เชื่อที่เป็นอิสระจากระบบโลกแล้ว แต่ก่อนท่านได้หมกมุ่นกับความสามารถของตนเอง แต่ตอนนี้พระเยซูคริสต์เป็นเป้าหมายของท่านแล้ว ความรักส่วนตัวที่ท่านมีต่อพระเจ้าได้เข้ามาแทนความเย่อหยิ่ง

แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ที่จริงข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ถึงพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหยากเหื้อ เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์ (ฟิลิปปิ 3:7-8)

“เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์” หมายถึงการบรรลุแผนการของพระเจ้า อาจารย์เปาโลกำลังเผยความปรารถนาที่จะสำเร็จในชีวิตคริสเตียนของท่าน โดยพัฒนาขึ้นจนเป็นผู้เชื่อที่

โตให้สมบูรณ์แบบในพระคริสต์ (ประตูที่ 8 แห่งวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า) ซึ่งเป็น การเลียนแบบความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ผู้ทรงบุกเบิกชีวิตฝ่ายวิญญาณของราชอาณาจักรของพระองค์ (ผู้เชื่อแห่งยุคคริสตจักร) ภายในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า

การ “ได้พระคริสต์”

ในข้อที่ 9 และ 10 อาจารย์เปาโลได้อธิบายถึงวิธีการในการ “ได้พระคริสต์”

...และจะได้ปรากฏอยู่ในพระองค์ [ในฐานะเป็นรัชทายาทของพระเจ้า] ไม่มี ความชอบธรรมของข้าพเจ้าเองซึ่งได้มาโดยธรรมบัญญัติ [ความรอดไม่ได้ ขึ้นอยู่กับการรักษาธรรมบัญญัติของโมเสส] แต่มี [ความชอบธรรมที่ สมบูรณ์] มาโดยความเชื่อในพระคริสต์ เป็นความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้า โดยความเชื่อ” (ฟิลิปปี 3:9)

ขั้นตอนแรกในการ “ได้พระคริสต์” คือการเชื่อในพระองค์ ในเวลาที่ผู้หนึ่งเชื่อ *อย่าง เดียว* ในพระองค์ *เพียงผู้เดียว* เพื่อรับความรอด พระเจ้าทรงประทานความชอบธรรมของพระองค์แก่ผู้ที่เชื่อนั้น เขาจะไม่ต้องพยายามพอพระทัยพระเจ้าด้วยความชอบธรรมอันต่ำ ต้อยของมนุษย์ (เช่น ศาสนาหรือการกระทำ) อีกต่อไป มนุษย์จะรับความรอดได้ตาม กฎเกณฑ์ของพระเจ้าเท่านั้น

ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมิใช่ โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่อง ด้วยการกระทำก็หามิได้เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้ (เอเฟซัส 2:8-9)

หลังจากรับความรอดผู้เชื่อยังจะต้องทำตามแผนการของพระเจ้าต่อไป การกระทำดีของมนุษย์ไม่สามารถนำความรอดถึงมนุษย์อันใด การกระทำดีที่ผู้เชื่อกระทำด้วย

เนื้อหนังของคนก็ไม่สามารถพอพระทัยพระเจ้า หรือนำพระพรถึงผู้เชื่อคนนั้น นโยบาย พระคุณของพระเจ้าเสมอต้นเสมอปลายและไม่ลำเอียงหรือมีการเปลี่ยนแปลง ผู้เชื่อดำเนิน ชีวิตคริสเตียนโดยกระทำตามพระบัญญัติของพระเจ้า ไม่ใช่โดยความพยายามที่จะทำ ความดีหรือทำสิ่งที่ตัวเองคิดว่าพระเจ้าอาจพอพระทัย วงฤทธิ์ของพระเจ้าเป็นเครื่องมือ การสอนที่ช่วยให้เรารู้จักพระบัญญัติของพระเจ้า ทำให้เราเข้าใจพระคุณของพระองค์อย่าง ง่ายๆ และเสนอวิธีการที่เราสามารถ “เติบโตขึ้นในพระคุณและความรู้ของพระเยซูคริสต์ พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (2 เปโตร 3:18)

...เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์และฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของ พระองค์ และร่วมทุกข์กับพระองค์ และกลายเป็นเหมือนพระองค์ในการ ตาย [ของพระองค์] (ฟิลิปปี 3:10)

ในฟิลิปปี 3:10 อาจารย์เปาโลอธิบายถึงเป้าหมายในชีวิตคริสเตียนจากมุมมองของผู้ เชื่อที่มีความสุขและความมั่นใจกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน (ประตูที่ 5) ซึ่งยังต้องผ่านการ ทนทุกข์อันไม่สมควรได้รับ ซึ่งพระเจ้าทรงเตรียมไว้เพื่อเป็นการฝึกฝนและพัฒนาผู้ใหญ่ ฝ่ายวิญญาณ (ประตูที่ 5-7) เพราะฉะนั้น อาจารย์เปาโลเริ่มต้นเขียนข้อนี้ด้วยคำกริยาใน รูปแบบ infinitive of purpose คือ γινωσκω (กินอสโค) ซึ่งมีความหมายว่า “เพื่อที่จะรู้จัก” การใช้รูปแบบ infinitive of purpose ได้เน้นจุดประสงค์หรือเป้าหมายของคำกริยา ซึ่งเรา เห็นเป้าหมายในการเขียนของอาจารย์เปาโลตั้งแต่ข้อที่ 8 “ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่ง สารพัด... .. เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์”

ฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์

พระเยซูคริสต์ทรงประสบการตายสองประเภทบนไม้กางเขน ได้แก่ *การตายฝ่าย วิญญาณ* เป็นการตายแทนมนุษย์ทุกคนเพื่อที่จะนำความรอดมาถึงมนุษย์ทุกคนที่เชื่อใน

พระองค์ และ การตายฝ่ายร่างกาย ซึ่งเป็นการที่ร่างกาย จิตใจ และ วิญญาณมนุษย์ (human spirit) ของพระองค์ทรงแยกออกจากกัน

ร่างกายของพระองค์ถูกทรงฝังไว้ในอุโมงค์ (ลูกา 2:50-53) วิญญาณมนุษย์ของพระองค์ได้ทรงเสด็จขึ้นสวรรค์ แล้วทรงประทับอยู่กับพระบิดา (ลูกา 23:46; ยอห์น 19:30) ในเวลาที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำจิตใจของพระองค์ลงไป “เมืองบรมสุขเกษม” (Paradise หรือเรียกว่า ทรวงอกของอับราฮัม) ซึ่งเป็นที่หนึ่งในแดนคนตาย (Hades) ก็เป็นช่องหนึ่งในใจกลางของโลก (ลูกา 23:43; กิจการ 2:27, 31)⁵⁸

ในการคืนพระชนม์จากความตายฝ่ายร่างกายของพระองค์ มีการทรงสำแดงฤทธิ์เดชจากพระเจ้าทั้งสองทาง ฤทธิ์อำนาจแห่งพระบิดาได้ทรงนำวิญญาณมนุษย์ของพระองค์ให้ทรงกลับมาถึงพระกายของพระองค์ในอุโมงค์ (กิจการ 2:24; โรม 6:4; เอเฟซัส 1:20; โคลโลสี 2:12; 1 เธสะโลนิกา 1:10; 1 เปโตร 1:21) ในขณะที่องค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำจิตใจของพระองค์เสด็จกลับมาจากแดนคนตายมาถึงพระกายของพระองค์ (โรม 1:4; 8:11; 1 เปโตร 3:18)

ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ (the humanity of Jesus Christ) ทรงเป็นผู้บุกเบิกการใช้วงฤทธิ์เดชของพระเจ้า ซึ่งทรงสำแดงถึงฤทธิ์เดชอันไม่สิ้นสุดของพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการทรงดำรงรักษาชีวิตฝ่ายวิญญาณของความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ไว้ตลอดเวลาที่พระองค์ทรงเสด็จยังโลก⁵⁹ หลังจากพระเยซูทรงเสด็จขึ้นสวรรค์แล้ว พระเจ้าทรงประทานวงฤทธิ์เดชนั้นแก่ผู้เชื่อทุกคนแห่งยุคคริสตจักร ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าแห่งการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์มีไว้สำหรับผู้เชื่อทุกคนเพื่อที่จะดำเนินชีวิตคริสเตียนและกระทำตามแผนพิธิการของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อจะไม่มี

58. R. B. Thieme Jr., *Victorious Proclamation* (1977)

59. R. B. Thieme Jr., การที่มีทั้งความเป็นมนุษย์และความเป็นพระเจ้าของของพระเยซูคริสต์อยู่ในกายเดียวกันเรียกว่า hypostatic union ศึกษาเพิ่มเติมได้ใน *Christian Integrity* (179-82)

ทางที่จะรู้จักฤทธิ์เดชของพระเจ้าจนกระทั่งเขาได้ศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณผ่านการสอนของศิษยาภิบาลที่มีความรู้ในวิชานี้ และจากภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

หนึ่งในหลายอย่างที่เกิดขึ้นในเวลาที่ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในเวลารอด คือการที่ผู้เชื่อกลายเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ (a new spiritual species) (2 โครินธ์ 5:17) ซึ่งทำให้ผู้เชื่อสามารถประยุกต์ฤทธิ์เดชของพระเจ้านำมาใช้ในสามรูปแบบดังนี้คือ

1. ฤทธิ์เดชจากพระเจ้าพระบิดา ที่ผู้เชื่อได้รับผ่านทรัพยากรฝ่ายวิญญาณที่พระองค์ทรงจัดเตรียมให้เรา
2. ฤทธิ์เดชจากพระบุตร จากการศึกษาที่พระองค์ทรงดำรงรักษาจักรวาลและทรงควบคุมประวัติศาสตร์
3. ฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่ผู้เชื่อได้รับจากการอยู่ภายในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า

ในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ ผู้เชื่อไม่เคยมีโอกาสดังที่ที่ได้รับฤทธิ์เดชจากพระเจ้ามากเท่ากับผู้เชื่อในยุคคริสตจักร และผู้เชื่อไม่เคยมีโอกาสดังที่เราที่จะใช้ฤทธิ์เดชของพระเจ้าเพื่อมีอิทธิพลต่อประวัติศาสตร์ซึ่งผู้อื่นมองไม่เห็น (invisible impact on history) ในแผนการของพระเจ้า ผู้เชื่อสามารถมีอิทธิพลต่อประวัติศาสตร์ซึ่งผู้อื่นมองไม่เห็นได้ทั้งสามประเภท

1. การมีอิทธิพลต่อชีวิตส่วนบุคคล (personal impact) โดยผู้เชื่อที่โตแล้วได้เป็นต่อพระพรต่อผู้อื่นที่อยู่ใกล้ตัวเขา
2. การมีอิทธิพลต่อประวัติศาสตร์ (historical impact) โดยเฉพาะเมื่อมีกลุ่มผู้เชื่อที่โตแล้วเป็นจำนวนมากในประเทศแชนนำของพระเจ้า (client nation to God)

3. การมีอิทธิพลต่อประเทศอื่น (international impact) ผ่านมิชชันนารีที่เติบโตฝ่ายวิญญาณแล้ว

ในฟิลิปปี 3:10 อาจารย์เปาโลได้เขียนถึงจุดประสงค์ของท่านที่จะ “ได้รู้จักพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์” ต่อไปนี้จะเป็นการอธิบายถึงการทนทุกข์ของพระเยซูคริสต์ และความปรารถนาของอาจารย์เปาโลที่จะ “ร่วมทุกข์กับพระองค์”

การร่วมทุกข์กับพระเยซูคริสต์

สำหรับผู้เชื่อแห่งยุคคริสตจักรที่ได้เติบโตถึงการเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณแล้ว พระเจ้าทรงจัดเตรียมการทนทุกข์ 3 ประเภทเพื่อที่เขารับพระพร และเพื่อเป็นการพิสูจน์และการสำแดงความยิ่งใหญ่ของแผนพิธีการของพระเจ้าและวงฤทธิ์เดชของพระองค์

1. การทนทุกข์เพื่อป้องกันความเย่อหยิ่ง (providential preventative suffering) ได้ทำลายความสุขและความมั่นใจกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน ป้องกันความเย่อหยิ่ง และเป็นการเตรียมผู้เชื่อให้พร้อมที่จะรับการทดสอบการก้าวหน้าในขั้นตอนต่อไป
2. การทดสอบการก้าวหน้า (momentum testing) เป็นการฝึกซ้อมการเป็นอิสระจากระบบโลกด้วยการทดสอบผ่านคน ผ่านความคิด ผ่านระบบ และผ่านความหายนะ
3. การทดสอบในฐานะเป็นพยาน (evidence testing) เป็นโอกาสที่ผู้เชื่อที่โตแล้วสามารถนำทรัพยากรฝ่ายวิญญาณมาใช้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าอย่างสูงสุด

ระบบและขั้นตอนการทนทุกข์เพื่อเป็นพระพรเหล่านี้ได้รับการพิสูจน์ตอนแรกโดยพระเยซูคริสต์ และมีไว้สำหรับยุคคริสตจักรเพื่อที่จะเร่งการเติบโตของผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณในเวลาที่เขาก้าวหน้าในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า “การเข้าร่วมในการทนทุกข์ของพระเยซู”

หมายถึงการที่ผู้เชื่อได้ประยุกต์ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณแห่งความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณนำมาใช้กับการทนทุกข์เพื่อเป็นพระพร การใช้เครื่องมือการแก้ไขปัญหอย่างสม่ำเสมอทำให้ผู้เชื่อมีสันติสุขในสถานการณ์ที่แสนหนัก ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นหรือจะตายก็ตาม

อาจารย์เปาโลอ้างถึงการทนทุกข์ที่สูงสุดของพระเยซูคริสต์ตอนที่ท่านเขียนว่า “เป็นเหมือนพระองค์ในการตาย” (ข้อ 10) คำกริยาผสม *συμμορφωσθε* (ซุมมีมอฟโซ) ในกรรมาจกมีความหมายว่า “กลายเป็นรูปแบบเดียวกัน” หรือ “กระทำตาม” เป็นการเล็งถึงฤทธิ์เดชที่ผู้เชื่อได้รับจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่ออยู่ภายในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า และความสุขจากพระเจ้า (sharing the happiness of God) ที่เขามีในการทนทุกข์ของเขา พระคริสต์ทรงใช้สองสิ่งนี้ในการรักษาความสมบูรณ์แบบของพระองค์ไว้ในเวลาที่พระองค์ได้ทรงถูกทุกข์ทรมานเพราะรับการพิพากษาลงโทษสำหรับบาปของเรานั้นไม่กางเขน

พระคริสต์ ... โดยพระวิญญาณนิรันดร์ ได้ทรงถวายพระองค์เองแด่พระเจ้าเป็นเครื่องบูชาอันปราศจากตำหนิ... (ฮีบรู 9:14ข)

พระองค์ [ความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์] เพราะความสุขที่มีต่อหน้าพระพักตร์พระองค์ [การนำความสุขของพระเจ้ามาประยุกต์ใช้เป็นเครื่องมือการแก้ไขปัญหา] ทรงทนเอากางเขน ทรงถือว่าความละอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร และได้เสด็จประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว (ฮีบรู 12:2ข)

สามชั่วโมงสุดท้ายที่พระองค์ทรงถูกตรึงอยู่ที่ไม้กางเขนเป็นการทนทุกข์ที่หนักที่สุดในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ แต่ก็คิดถึงความเจ็บปวดที่ต้องได้รับก็ทรงกระทำให้พระองค์ทรมานพระทัย (มัทธิว 26:38-39) อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าพระองค์ถูกจับ ถูกการกล่าวหา ถูกทรมานเพราะการเจียนตัวอย่างรุนแรง แล้วถูกตรึงไว้ที่ไม้กางเขนนั่น พระองค์ยังทนทุกข์นี้โดยไม่บ่นหรือแสดงความเสียดาย (มาระโก 15:2-5; กิจการ 8:32-35) เมื่อถึงเวลาที่พระองค์ทรงแบกบาปและกำลังถูกพิพากษาจากพระบิดา พระเยซูทรงร้องต่อพระบิดา

(มัทธิว 27:46) ความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ทรงทนกับการพิพากษาลงโทษโดยพระบิดาได้อย่างไร? ตลอดเวลานั้นพระคริสต์ทรงสามารถตรัสว่า “พอแล้ว” แล้วเสด็จลงจากไม้กางเขนก็ได้ ดังนั้น เป็นเพราะอะไรที่พระองค์ทรงสามารถทนกับความเจ็บปวดจนกระทั่งบาปทุกประการของมนุษย์ได้รับการพิพากษาลงโทษ

ท่ามกลางความทรมาณที่เหลือพรรณนา ความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ทรงทนทุกข์ที่ไม้กางเขนด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณจากภายในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า และโดยอาศัยความสุขของพระเจ้าเป็นเครื่องมือการแก้ไขปัญหา

ในยุคคริสตจักร ฤทธิ์เดชอันเดียวที่ได้คำจูนรักษาความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ที่ไม้กางเขน มีไว้สำหรับผู้เชื่อทุกคนที่ได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ เป็นเครื่องมือการแก้ไขปัญหา 4 รูปแบบดังนี้คือ

1. *ต่อพระเจ้า* ความรักส่วนตัวต่อพระเจ้าเป็นแรงจูงใจอันทรงคุณธรรม และเป็นผลลัพธ์จากการมีความสุขและความมั่นใจกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน
2. *ต่อผู้อื่น* ความรักไม่ส่วนตัวต่อเพื่อนมนุษย์เป็นแรงจูงใจอันทรงคุณธรรม และเป็นผลลัพธ์จากการเป็นอิสระจากระบบโลก
3. *ต่อหลักคำสอนพระคัมภีร์* เป็นความมั่นใจในพระคำของพระเจ้า
4. *ต่อตนเอง* การเข้าส่วนในความรักของพระเจ้า

พระเจ้าทรงได้รับเกียรติอย่างสูงสุดจากชัยชนะของพระเยซูคริสต์ และพระเจ้ายิ่งทรงได้รับเกียรติเมื่อผู้เชื่อมีชัยชนะเหนือปัญหาเพราะการใช้ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณเช่นเดียวกันเมื่อผู้เชื่อได้โตฝ่ายวิญญาณแล้ว⁶⁰ เขาก็มีความสามารถในการรับพระพรพิเศษ และที่จะ

60. ยุทธศาสตร์ในการสู้รบฝ่ายวิญญาณทั้งระยะยาว (strategic) และระยะสั้น (tactical) อธิบายเพิ่มเติมในหนังสือ *Christian Integrity* หน้า 162-64

เป็นพยานในคิรีระหว่างซาตานกับพระเจ้า ซึ่งทั้งสองอย่างนี้เป็นกรวดายเกียรติแด่พระเจ้าอย่างสูงสุด

ความมั่นใจจากหลักคำสอนแห่งการเป็นขึ้นจากความตาย

วิธีการถวายเกียรติแด่พระเจ้าอย่างสูงสุดจะไม่เปลี่ยนแปลงตลอดยุคคริสตจักรจนถึงวันที่พระเจ้าจะทรงเก็บเกี่ยวจิตใจของคริสเตียนทุกคน (ภาษาอังกฤษเรียกว่า the Rapture of the Church หรือ the Resurrection of the Church คือ การรับคริสตจักรขึ้นไป) ซึ่งเป็นการจบลงของยุคคริสตจักร หลังจากอาจารย์เปาโลได้พูดถึงการเป็นขึ้นจากความตายของพระเยซูคริสต์ในฟิลิปปี 3:10 ท่านเขียนถึงการรับคริสตจักรขึ้นไปในข้อต่อไป ด้วยว่าทั้งสองเหตุการณ์นี้ได้อาศัยฤทธิ์เดชจากพระเจ้าเป็นฤทธิ์เดชอันเดียวกัน (1 โครินธ์ 6:14)

“...ถ้าโดยวิธีหนึ่งวิธีใดข้าพเจ้าก็จะ ได้เป็นขึ้นมาจากความตายด้วย” (ฟิลิปปี 3:11)

อาจารย์เปาโลไม่ได้สงสัยว่าคริสตจักรจะถูกรับขึ้นไปหรือไม่ เพียงแต่ว่าท่านไม่ทราบว่าคุณจะเป็นหนึ่งใน “คนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์” ซึ่ง “จะเป็นขึ้นมาก่อน” หรือว่าจะเป็นหนึ่งในกลุ่มผู้เชื่อ “ทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ [บนโลก]” คือ คริสเตียนที่ “จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ... ...ก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์” (1 เธสะโลนิกา 4:16-17)

ผู้เชื่อที่ “ตายแล้วในพระคริสต์” จะถูกรับขึ้นไปด้วยฤทธิ์เดชจากพระบิดา ส่วนผู้เชื่อที่มีชีวิตอยู่ ก็จะถูกรับขึ้นไปด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

อีกหลายปีหลังจากที่ท่านเขียนพระธรรมฟิลิปปี ดูเหมือนว่าท่านมั่นใจแล้วว่าตนเองจะต้องตายก่อนคริสตจักรจะถูกรับขึ้นไป (2 ทิโมธี 4:6-8) เพราะฉะนั้น ในพระธรรมฟิลิปปี ท่านกำลังสอนว่ามีสองทางซึ่งผู้เชื่อจะได้ขึ้นสวรรค์ และสอนถึงหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เกี่ยวกับความแน่นอนของการรับคริสตจักรขึ้นไป (the doctrine of the imminency of the

Rapture) ในการรับคริสตจักรขึ้นไป ผู้เชื่อแห่งยุคคริสตจักรทุกคน ไม่ว่าจะล่วงลับไปแล้ว หรือยังมีชีวิตอยู่ และ ไม่ว่าจะยังมีชีวิตอยู่หรือพ่ายแพ้ในชีวิตคริสเตียนของคุณ ก็จะได้รับกายใหม่ คือกายนิรันดร์ (1 โครินธ์ 15:50-53; Philip 3:20-21) ในเวลานั้นโครงร่างของคริสตจักรจะกลายเป็นวิหาร (เอเฟซัส 2:20-22) และ ในการรับขึ้นไปนั้น ผู้เชื่อทุกคนก็รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ในที่สุด (ultimate sanctification) (เอเฟซัส 5:26-27)

นักศาสนศาสตร์ใช้คำว่า imminency เพื่อพูดถึงความแน่นอนของการรับคริสตจักรขึ้นไปและมีความหมายว่า “กำลังจะมาถึง” คำว่า imminency of the rapture จึงให้ความเข้าใจว่าการรับคริสตจักรขึ้นไปเป็นเหตุการณ์ลำดับต่อไปที่พระคัมภีร์ได้เผยถึงสำหรับอนาคต เช่น จากข้อพระคัมภีร์ที่พระเยซูคริสต์ทรงใช้คำว่า “เราจะมาโดยเร็ว” (วิวรณ์ 22:7,12,20)

ถึงแม้ว่าเราสามารถมองข้ามการรับคริสตจักรขึ้นไปถึงเหตุการณ์แห่ง 7 ปีแห่งการทนทุกข์เวทนา และยุคพันปีของพระเยซูคริสต์ แต่หลังจากพระคัมภีร์ใหม่ถูกบันทึกไว้ให้ครบแล้วก็ไม่มีการเผยพระวจนะสำหรับยุคคริสตจักรแล้ว ดังนั้น เราจึงต้องวิเคราะห์สถานการณ์ในประวัติศาสตร์ (รวมถึงปัจจุบัน) ตามแนวโน้มของประวัติศาสตร์ เช่น จากการศึกษาสภาพฝ่ายวิญญาณของคริสตจักรท้องถิ่นที่ถูกบันทึกไว้ในพระธรรมวิวรณ์บทที่ 2 และ 3 ในยุคคริสตจักรพระเจ้าไม่ได้สำแดงฤทธิ์เดชของพระองค์ผ่านการทำนาย แต่ผ่านผู้เชื่อส่วนบุคคลที่ได้นำทรัพยากรฝ่ายวิญญาณมาประยุกต์ใช้ในประสบการณ์ส่วนตัว

การที่พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “แต่เวลานั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้” (มัทธิว 24:36) เป็นการสอนว่าการรับคริสตจักรขึ้นไปเป็นเหตุการณ์ลำดับถัดไป โดยไม่มีการเตือนเรว่าวันนั้นจะมาเมื่อไหร่ การรับคริสตจักรขึ้นไปอาจเกิดขึ้นในสมัยอาจารย์เปาโลไปแล้ว หรือวันนี้หรืออาจไม่เกิดขึ้นเป็นเวลาอีก 1,000 ปีต่อไปก็ได้ เพราะฉะนั้น ผู้เชื่อไม่ควรหาหมายสำคัญในเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ซึ่งอาจดูเหมือนจะเล็งถึงสิ่งที่พระคัมภีร์เผยไว้แล้วนั้น แต่ควรตั้งใจที่จะทำตามแผนพิธีการของพระเจ้าและพระประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อชีวิตของเขา (1 โครินธ์ 1:4-8; 1 ยอห์น 3:2-3) การสอนเท็จและงมงายเกี่ยวกับความเป็นมา

และวันเวลาของการรับคริสตจักรขึ้นไปนั้น ได้แต่ทำให้คริสตจักรขาดเสถียรภาพ (ยากอบ 5:7-8)

คำกริยาว่า κατανταο (คาทันทาว) ในฟิลิปปี 3:11 หมายถึง “การมาถึงที่” เช่นมาถึงจุดหมายปลายทางหลังจากการเดินทาง ส่วนผู้เชื่อแห่งยุคคริสตจักร การเดินทางของเราจะจบท้ายโดยการรับคริสตจักรขึ้นไปเมื่อสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้าครบแล้ว ขาทันทาว ถูกเขียนในรูปแบบไวยากรณ์ subjunctive mood (เป็นมาลาแสดงเงื่อนไข) ซึ่งใช้พูดถึงเหตุการณ์ในอนาคต และยังนับว่ามีความไม่แน่นอนอยู่บ้าง คือ ในทุกชั่วอายุคนแห่งยุคคริสตจักรผู้เชื่อไม่ทราบว่าตนเองจะถูกรับขึ้นไปโดยยังมีชีวิตอยู่ หรือจะต้องล่วงลับไปเสียก่อน

จากการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับการรับคริสตจักรขึ้นไป ผู้เชื่อมีความมั่นใจมากยิ่งขึ้น คือเขาจะสามารถเผชิญความตายโดยมั่นใจว่าจะมีวันหนึ่งที่เขาจะได้รับกายนิรันดร์ “ให้เหมือนพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์ ด้วยฤทธานุภาพซึ่งพระองค์ทรงสามารถปราบสิ่งสารพัดลงได้อำนาจของพระองค์” (ฟิลิปปี 3:21) อนึ่ง ผู้เชื่อจะสามารถมั่นใจในอนาคตของเพื่อนพี่น้องในพระคริสต์ซึ่งล่วงลับไปแล้ว “เพื่อจะไม่เป็นทุกข์โศกเศร้าอย่างคนอื่นๆ ที่ไม่มีความหวัง” (ฟิลิปปี 4:13) หลักคำสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับการรับขึ้นไปของคริสตจักรได้ลบล้างความกลัว จึงถือว่าเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความหวัง (ความมั่นใจ) ซึ่งเป็นเครื่องมือการแก้ไขปัญหาอีกอย่างหนึ่ง

เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและกันด้วยหลักคำสอนเหล่านี้เถิด [ซึ่งเกี่ยวกับการรับคริสตจักรขึ้นไป] (1 เธสะโลนิกา 4:18)

อาจารย์เปาโลเป็นผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้วตอนเขียนพระธรรมฟิลิปปี แต่เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน บางส่วนของบทที่สามเป็นการบันทึกประสบการณ์ส่วนตัวที่ท่านยังเป็นเพียงผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณอยู่ ฟิลิปปี 3:9-11 ได้อธิบายถึงชีวิตคริสเตียนจากมุมมองของผู้เชื่อที่มีความสุขและความมั่นใจกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน (ประตูที่ 5) ข้อ 12-14 เป็น

การอธิบายถึงชีวิตคริสเตียนจากมุมมองของผู้เชื่อที่เป็นอิสระจากระบบโลกและรับการทดสอบการก้าวหน้า (ประตูที่ 6 และ 7) และสุดท้าย ข้อที่ 15 เป็นการอธิบายถึงทัศนคติของผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้ว (ประตูที่ 8)

การทนทุกข์เพื่อเป็นพระพรได้เร่งการเติบโตของผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ ในอีกด้านหนึ่ง การเติบโตฝ่ายวิญญาณได้นำความเจริญเข้ามาในชีวิต ซึ่งก็เป็นการทดสอบอีกอย่างหนึ่ง ความเจริญก็นำปัญหาเข้ามาในชีวิตเช่นเดียวกับความยากลำบาก และถือว่าเป็นการทดสอบการก้าวหน้าเช่นเดียวกัน ผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณจะต้องเฝ้าระวังไม่ให้ถูกหันเหไปจากเป้าหมาย ไม่ว่าจะเป็นการทดสอบโดยความยากลำบาก หรือผลจากความเจริญก็ตาม

การอธิบายจากการเป็นอิสระจากระบบโลก

ในฟิลิปปี 3:11 ได้ปิดท้ายการอธิบายข้อความที่อาจารย์เปาโลเริ่มต้นเขียนในข้อที่ 9 ด้วยการอธิบายถึงวิธีที่จะ “ได้พระคริสต์” หากผู้อ่านได้ทบทวนอ่านข้อ 9-11 อีกครั้งหนึ่ง ก็จะสังเกตว่า 3 ข้อนี้ได้พูดถึงการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทั้งสามรูปแบบ ได้แก่ การเป็นผู้บริสุทธิ์เนื่องด้วยฐานะเป็นผู้เชื่อในพระคริสต์ (Positional Sanctification) การเป็นผู้บริสุทธิ์โดยการเติบโตฝ่ายวิญญาณ (Experiential Sanctification) และ การเป็นผู้บริสุทธิ์ในที่สุด (Ultimate Sanctification)

การทรงชำระให้บริสุทธิ์เป็นพระราชกิจของพระเจ้าในการกระทำให้รัชทายาทของพระองค์กลายเป็นเหมือนพระเยซูคริสต์ ในเวลารอดผู้เชื่อได้เป็นผู้บริสุทธิ์เนื่องด้วยฐานะเป็นผู้เชื่อในพระคริสต์ เพราะได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นการทำให้ผู้เชื่อเข้ามีส่วนในพระเยซูคริสต์ อาจารย์เปาโลได้อธิบายถึงขั้นตอนแรกนี้ด้วยเขียนว่า “และจะได้อาศัยอยู่ในพระองค์” (ข้อที่ 9)

การเป็นผู้บริสุทธิ์โดยการเติบโตฝ่ายวิญญาณเป็นการที่ผู้เชื่อกระทำพระประสงค์ของพระเจ้าให้สำเร็จในชีวิตของตนโดยการกระทำตามตัวอย่างของพระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งได้

ดำเนินชีวิตภายในวงฤทธิ์เดชของพระองค์ การทรงชำระให้บริสุทธิ์ ขั้นตอนที่ 2 นี้ได้รับการอธิบายในข้อที่ 10 ว่า “เพื่อข้าพเจ้าจะารู้จักพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และร่วมทุกข์กับพระองค์”

การเป็นผู้บริสุทธิ์ในที่สุดเป็นการที่ผู้เชื่อได้รับกายนิรันดร์เหมือนกายนิรันดร์ซึ่งพระเยซูคริสต์ทรงรับเมื่อเป็นขึ้นจากความตาย อาจารย์เปาโลได้เผยถึงเหตุการณ์นี้โดยเขียนในข้อที่ 11 ว่า “ข้าพเจ้าก็จะได้เป็นขึ้นมาจากความตายด้วย”

จากสามข้อนี้อาจารย์เปาโลจึงเขียนข้อที่ 12 เป็นการวนกลับ ไปถึงเรื่องหลักที่เริ่มต้นตั้งแต่ข้อที่ 8 ว่า “ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหยากเหี่ยว เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์”

มิใช่ว่าข้าพเจ้าได้แล้ว [ยังไม่ได้เป็นผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณ คือยังไม่ “ได้พระคริสต์”] หรือสำเร็จแล้ว [บรรลุเป้าหมาย] แต่ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไป เพื่อข้าพเจ้าจะได้ลวยเอาตามอย่างที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงลวยข้าพเจ้าไว้เป็นของพระองค์แล้ว (ฟิลิปปี 3:12)

ข้อนี้ให้เราเห็นว่าอาจารย์เปาโลมีความถ่อมใจในการประเมินสถานะฝ่ายวิญญาณของตน ถึงแม้ว่าท่านเป็นผู้เชื่อที่เป็นอิสระจากระบบโลกแล้ว แต่ท่านไม่ได้พอใจกับสถานะนั้นหรือมีความเยอหยิ่งเพราะการที่ท่านเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณแล้ว ที่สำคัญคือท่านได้สำนึกว่าท่านยังไม่ได้บรรลุเป้าหมายที่สูงสุด ท่านยังไม่ได้โตเป็นผู้เชื่อที่สมบูรณ์แบบและยังไม่ผ่านการทดสอบในฐานะเป็นพยาน ไม่มีผู้เชื่อสามารถก้าวหน้าถึงความสมบูรณ์แบบได้นอกจากเขาได้ผ่านการทดสอบการก้าวหน้าที่มาในสี่รูปแบบ (การทดสอบผ่านคน ผ่านระบบ ผ่านความคิด และ ผ่านความหายนะ) จากนั้นเขาจะเป็นผู้เชื่อที่เติบโตฝ่ายวิญญาณอย่างสมบูรณ์แบบ และพร้อมที่จะเผชิญกับการทดสอบในฐานะเป็นพยาน

การเสียการก้าวหน้า และการกลับคืนอีกครั้ง

หลายปีก่อนที่อาจารย์เปาโลได้เขียนพระธรรมฟิลิปปีขึ้นมา ท่านต้องได้ทบทวนเพื่อเป็นพระพรเป็นครั้งแรก เป็นการทบทวนเพื่อป้องกันความเย่อหยิ่ง การทบทวนประเภทนี้อาจถือว่าเป็นการอุ่นเครื่องก่อนที่จะต้องเข้าสู่การทดสอบการก้าวหน้า เนื่องจากท่านไม่มีความเย่อหยิ่งเข้ามาแทรก และเป็นอิสระจากระบบโลก อาจารย์เปาโลจึงสามารถประเมินสถานะฝ่ายวิญญาณของตนได้อย่างถูกต้อง การประเมินตนเองตามความจริงเป็นสิ่งจำเป็นในการป้องกันตัวจากการหมกมุ่นกับเรื่องราวในอดีต

อาจารย์เปาโลทราบดีว่าท่านเสี่ยงต่อการเสียแรงก้าวหน้าที่จริงแล้ว ในข้อที่ 12 ท่านกำลังอธิบายจากตำแหน่งของผู้เชื่อที่มาถึงขั้นตอนการเป็นอิสระจากระบบโลกเป็นครั้งที่สอง ครั้งแรกที่ท่านพัฒนาขึ้นถึงขั้นตอนนี้ ก็ได้เสียแรงก้าวหน้าแล้วถอยหลังในแผนการของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ท่านได้รับบทเรียน ซึ่งคงทำให้ท่านต้องนึกถึงสุภาษิตโรมที่ว่า Qui non proficit deficit “ผู้ที่ไม่ได้ก้าวหน้ากำลังถอยหลัง”

การผิดพลาดของอาจารย์เปาโลเริ่มต้นเมื่อท่านได้ปฏิเสธน้ำพระทัยของพระเจ้าและตอบสนองต่อความรู้สึกของตนเองโดยกลับไปยังเยรูซาเล็ม ท่านได้ละทิ้งคุณธรรมของท่าน ยุบงชาวยิวให้โกรธ และก่อความวุ่นวาย และต้องทบทวนกับการติดคุกที่ซีซารียาเป็นเวลาสองปีก่อนที่ถูกพาไปกรุงโรม การติสอนจากพระเจ้าได้กระตุ้นให้ท่านตั้งต้นใหม่ แล้วการทดสอบการก้าวหน้าทำให้ท่านกลับมาถึงขั้นตอนการเป็นอิสระจากระบบโลกเป็นครั้งที่สอง เนื่องจากการทบทวนเพื่อเป็นพระพรนั้น อาจารย์เปาโลจึงมาถึงกรุงโรม โดยเป็นผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้ว

ระหว่างช่วงเวลาสองปีนั้นที่อาจารย์เปาโลถูกจำจองอยู่ที่ซีซารียา และผ่านเหตุการณ์เรืออัปปางที่เกาะมอลตา ท่านได้ผ่านการทดสอบการก้าวหน้าที่ 4 ประเภท ได้แก่ การทดสอบผ่านคน คือทัศนคติอันเหี้ยมโหดของอานาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิต (กิจการ 23-24) และการปฏิเสธพระกิตติคุณโดยกษัตริย์อากrippa พระนางเบอร์นิส และ “นายพันและคน

สำคัญๆทั้งหลาย” (กิจการ 25-26) การทดสอบผ่านระบบได้ทดสอบอาจารย์เปาโลด้วยช่องโหว่และความทุจริตในระบบศาลที่อาจารย์เปาโลได้เผชิญผ่านเจ้าเมืองเฟลิกซ์และเฟสตุส (กิจการ 24:22-25:12;26:32) การทดสอบผ่านความคิดได้ท้าทายทัศนคติและความเข้มแข็งในจิตใจเมื่อท่านต้องจัดการกับผู้โดยสารและลูกเรือที่ตกใจกลัวเพราะพายุ (กิจการ 27:31-44) เมื่อท่านโดนงัด (กิจการ 28:3-6) และเมื่อถูกปฏิเสธโดยชาวยิวเมื่อถึงกรุงโรมแล้ว (กิจการ 28:23-31) ท่านก็ได้รับการทดสอบความหายนะผ่านการมีคนวางแผนลอบสังหารท่าน (กิจการ 23:12-14) และเมื่อเกิดพายุและเรืออัปปาง (กิจการ 27)

ตอนเขียนพระธรรมฟิลิปปีเมื่อจองจำอยู่ที่กรุงโรม อาจารย์เปาโลเป็นผู้เชื่อที่เติบโตอย่างสมบูรณ์แบบแล้ว (เป็นผู้เชื่อที่โตแล้ว) เป็นผลจากการทดสอบการก้าวหน้าที่มีไว้สำหรับผู้เชื่อที่เป็นอิสระจากระบบโลก หลังจากถูกจองจำที่กรุงโรมเป็นเวลา 2 ปี ท่านได้เดินทางไปประกาศเป็นครั้งที่ 4 ในการเดินทางนี้อาจารย์เปาโลคงกลับไปเยี่ยมคริสตจักรแถบเอเชียย่อย แล้วไปทางแถบกอล (Gaul คือฝรั่งเศสโบราณ) และสเปน (ฟิลิปปี 2:23-24; ฟีเลโมน 22; โรม 15:24,28) ระหว่างการเดินทางนี้และในฐานะเป็นผู้เชื่อที่ดำเนินชีวิตตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ท่านได้เข้าการทดสอบในฐานะเป็นพยานในคดีระหว่างพระเจ้าและซาตาน (evidence testing in the angelic trial) เป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้าอย่างสูงสุดและเป็นการบรรลุเป้าหมายที่สูงสุดในชีวิตคริสเตียน (2 ทิโมธี 4:7)

เมื่ออาจารย์เปาโลยังอยู่ขั้นตอนการเป็นอิสระจากระบบโลก ท่านทราบว่าท่านยังไม่เป็นผู้เชื่อที่สมบูรณ์แบบ (“มิใช่ว่าข้าพเจ้าได้แล้ว”) แต่ยังทราบว่าท่านได้เข้าใกล้เป้าหมาย และมีทัศนคติในการรุก (“แต่ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไป”) เพื่อก้าวหน้าถึงเส้นชัยแห่งชีวิตคริสเตียน อาจารย์เปาโลไม่พอใจกับการผิดพลาดหรือให้การผิดพลาดนั้นเป็นอุปสรรคต่อการก้าวหน้าของท่าน ท่านได้เรียนที่จะตั้งต้นใหม่แล้วก้าวต่อไป ทำทีในเชิงรุกนี้กลายเป็นรูปธรรมด้วยความตั้งใจที่จะสะสมหลักคำสอนพระคัมภีร์อย่างต่อเนื่อง และความตั้งใจในการประยุกต์ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณ คือ หลักคำสอนพระคัมภีร์ ฤทธิ์เดชของพระเจ้า และ เครื่องมือการแก้ไขปัญหา นำมาใช้ต่อการทดสอบการก้าวหน้า เป็นการ

กระทำตามตัวอย่างของความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ ซึ่งพระองค์ทรงจัดเตรียมไว้ เป็นมรดกสำหรับผู้เชื่อทุกคน

มั่นคงในจุดประสงค์

จุดประสงค์ของอาจารย์เปาโลคือการที่จะ “ฉวยเอาไว้” หรือ “ที่จะได้รับ” เป้าหมายแห่งการเติบโตฝ่ายวิญญาณ ท่านมีความมั่นใจในการที่จะบรรลุเป้าหมายนั้น ที่จะมาถึงความสมบูรณ์ฝ่ายวิญญาณผ่านหุบเขาแห่งการทดสอบการก้าวหน้า และ ท่านคาดว่าจะต้องเผชิญกับความกดดันและความทุกข์เพราะท่านทราบรูปแบบและสมการของการก้าวหน้าแล้ว ความสุขและความมั่นใจกับชีวิตฝ่ายวิญญาณ บวกกับการทนทุกข์เพื่อป้องกันความเย่อหยิ่งกลายเป็นอิสระจากระบบโลกฉันทิ การเป็นอิสระจากระบบโลก บวกกับการทดสอบการก้าวหน้ากลายเป็นความสมบูรณ์แบบฝ่ายวิญญาณฉันทิ อาจารย์เปาโลไม่ต้องการที่จะแพ้ต่อการทดสอบและกลายเป็นเหยื่อต่อความทุกข์ ท่านจึงสู้ต่อไปด้วยทัศนคติในการรุก

เมื่ออาจารย์เปาโลได้เขียนว่า “ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไป เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฉวยเอามา” (ฟิลิปปี 3:12) เป็นการใช้อ้อยคำทางการทหาร การรุกเข้าไปข้างหน้าต้องอาศัยการรู้จักหลักคำสอนพระคัมภีร์ การเชื่อฟังต่อพระคำของพระเจ้า และ การประยุกต์เครื่องมือการแก้ไขปัญหา เช่น ความมั่นใจในหลักคำสอนพระคัมภีร์ ความรักส่วนตัวต่อพระเจ้า ความรักไม่ส่วนตัวต่อเพื่อนมนุษย์ และ การเข้าส่วนในความสุขของพระเจ้า

อาจารย์เปาโลได้ปักใจไว้กับเป้าหมายอันเดียวกันกับความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ คือการถวายเกียรติแด่พระเจ้าอย่างสูงสุด เพื่อเป็นประโยชน์ต่ออาจารย์เปาโล พระเยซูคริสต์ ทรง “ฉวย [ท่าน] ไว้เป็นของพระองค์” ตอนที่ท่านได้เดินทางไปเมืองดามัสกัส พระคริสต์ทรงกระทำซาอูลแห่งทาร์ซัส (ชื่อเดิมของอาจารย์เปาโล) ให้ตาบอด เพื่อว่าท่านจะได้เชื่อในพระคริสต์ เช่นเดียวกัน พระเจ้าทรงให้ท่านต้องทนกับความทุกข์แห่งการ

ทดสอบการก้าวหน้าเพื่อว่าท่านจะกระทำแผนพิธิการของพระองค์ให้สำเร็จในชีวิตของท่าน

ฟิลิปปี 3:12 เป็นการบันทึกความจริงว่าการเติบโตให้สมบูรณ์แบบเป็นเป้าหมายแห่งชีวิตคริสเตียน การที่อาจารย์เปาโลประกาศว่าท่านยังไม่ได้มาถึงเป้าหมายไม่ได้เป็นการแก่งทำว่าถ่อมใจ แต่เป็นการระลึกถึงตอนที่ท่านยังอยู่ในขั้นตอนการเป็นอิสระจากระบบโลก ถึงท่านมีความสุขและความมั่นใจกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน (ที่ได้มาจากประตูที่ 5) แต่ท่านไม่ได้ถูกหลอก หรือหลอกตนเอง ท่านได้ประเมินสถานะฝ่ายวิญญาณของตนอย่างถูกต้อง และเห็นว่าท่านยังต้องบากบั่นมุ่งไปถึงเป้าหมาย ผู้เชื่อที่ได้ประเมินตนเองสูงกว่าความเป็นจริงได้วางอุปสรรคให้กับตนเอง แต่ผู้เชื่อที่ประเมินตนเองจากมุมมองความจริงได้ผลักดันการก้าวหน้าของตน แล้วจะกลายเป็นผู้เชื่อที่โตแล้วในที่สุด

การประเมินการก้าวหน้าของตน

พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าข้าพเจ้าได้ฉวยไว้ได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือสิ่งของที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับในพระเยซูคริสต์ (ฟิลิปปี 3:13-14)

อาจารย์เปาโลใช้คำกริยาว่า λογισμομαι (โลกิโชมัย) เพื่ออธิบายถึงการประเมินตนเอง ซึ่งนักปราชญ์ชาวกรีกและโรมมักจะใช้ในการสนทนาและการปาฐกถาของพวกเขา เป็นคำกริยาซึ่งอธิบายการคิดอย่างปราศจากอารมณ์และเป็นตามกฎตรรกะ เป็นความคิดตามความจริง ไม่ใช่ความคิดเห็นส่วนตัวหรือความรู้สึกของตนเอง

ในการประเมินชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน ผู้เชื่อมีบรรทัดฐาน 2 อย่าง คือ

1. การรับรู้ การจดจำไว้ในจิตใจให้เตรียมพร้อม และ การประยุกต์ใช้หลักคำสอนพระคัมภีร์ (perception, metabolism and application of Bible doctrine)
2. หลักคำสอนพระคัมภีร์เฉพาะการทนทุกข์ของคริสเตียน

ทัศนคติที่ผู้เชื่อมีต่อหลักคำสอนพระคัมภีร์จะเปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากการศึกษาพระคัมภีร์ หลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เขาได้สะสมไว้ในจิตใจในช่วงเริ่มต้นจะได้อาศัยสร้างความปลอดภัยที่รู้จักหลักคำสอนพระคัมภีร์มากยิ่งขึ้น ตอนแรกผู้เชื่อคงฟังผู้สอนเพื่อจะตอบสนองแรงจูงใจผิดๆ หลากหลายเหตุผลของเขาที่เขาอยู่ตั้งแต่ยังเป็นผู้ที่ไม่เชื่อ แต่มุมมองของมนุษย์นั้นจะค่อยๆ เปลี่ยนไปเป็นมุมมองของพระเจ้า ผู้เชื่อจะได้พัฒนาวินัยและสมาธิในการตั้งใจเรียนและการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์เพราะการที่เขาได้พัฒนาความรักที่เขามีต่อพระเจ้า ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่สูงสุดในชีวิต

ผู้ใหญ่น่าจะมองเห็นพระคำของพระเจ้าด้วยมุมมองใหม่ เขาได้ปักใจไว้กับ “จิตใจของพระคริสต์” (1 โครินธ์ 2:16) เพราะเขามีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์แล้ว (1 พิลิปปี 1:21) และเริ่มที่จะเข้าส่วนในความรักของพระเจ้า (ยอห์น 15:11) ผู้ใหญ่น่าจะยินดีที่จะศึกษาพระคำของพระเจ้า ซึ่งเป็นภาระนรมัสการพระองค์อย่างสูง

การทนทุกข์ของคริสเตียนเป็นบรรทัดฐานแบบที่สองในการประเมินชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน ผู้เชื่อต้องใช้วิธีนี้ด้วยความระมัดระวังเพราะมีตัวแปรหลายอย่างที่เกี่ยวข้อง แต่ละสถานการณ์มีสาเหตุที่ต่างกันไปและเฉพาะตัว ดังนั้น การเปรียบเทียบประสบการณ์ของผู้เชื่อหนึ่งกับอีกผู้หนึ่งคงต้องพลาดไป ถึงแม้ว่าทั้งสองคนอาจต้องเผชิญกับความหายนะอันเดียวกัน แต่สำหรับคนแรกต้องทนความกดดันนั้นเพื่อเป็นพระพรต่อเขา ในขณะที่คนที่สองกำลังรับการติสอนจากพระเจ้า ความแตกต่างระหว่างสองกรณีนี้ขึ้นอยู่กับสถานะฝ่ายวิญญาณของแต่ละผู้เชื่อ ซึ่งตามนุษย์มองไม่เห็น เพราะฉะนั้น ไม่มีสถานการณ์ใดๆ ซึ่งจะบ่งบอกเราถึงสถานะฝ่ายวิญญาณของผู้อื่นได้ อนึ่ง การทรงจัดเตรียมทั้งความรู้เรื่องและความทุกข์ยากเป็นการเอกลักษณ์เฉพาะแต่ละคน อย่างเช่น ผู้เชื่อสามารถรับพระพรจาก

พระเจ้าในสามทาง ได้แก่ (1) จากผู้เชื่ออื่นซึ่งเป็นต่อพระพร (blessing by association) (2) จากการทรงจัดเตรียมปัจจัยสำคัญในการดำเนินชีวิตคริสเตียนในแต่ละวัน (logistical grace) และ (3) พระพรพิเศษที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับผู้เชื่อที่ทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ (escrow blessings ซึ่งมีถึงชีวิตนิรันดร์ด้วย) จากสามแหล่งนี้ มีแต่พระพรพิเศษๆ ซึ่งสัมพันธ์ด้วยสถานะฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อส่วนบุคคล ใครก็สามารถรับพระพรจากผู้เชื่อที่โตแล้วจึงเป็นต่อพระพรต่อคนที่อยู่รอบข้างเขา และพระเจ้าทรงจัดเตรียมปัจจัยสำคัญเพื่อผู้เชื่อทุกคนจะสามารถดำเนินชีวิตคริสเตียนวันต่อวัน (คือ อาหาร ที่พักอาศัย เสื้อผ้า และ หลักคำสอนพระคัมภีร์สำหรับผู้เชื่อที่สนใจเรียน) ซึ่งพระเจ้าทรงรับรองสิ่งเหล่านี้แก่ผู้เชื่อทุกคนไม่ว่าเป็นผู้ชนะหรือผู้แพ้ก็ตาม

ทั้งความรู้เรื่อง หรือ ความระกำลำบากไม่จำเป็นจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงการพัฒนาฝ่ายวิญญาณ ตามจริงแล้ว การประเมินการก้าวหน้าของตนของอาจารย์เปาโลได้เน้นถึงสิ่งที่ท่านยังไม่ได้รับ ไม่ใช่สิ่งที่ท่านได้มาแล้ว

ผู้เชื่อสามารถใช้การทนทุกข์เพื่อเป็นการวัดการพัฒนาฝ่ายวิญญาณของตน เพียงแต่ความกดดันได้บังคับให้เขาต้องประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เขาอยู่ในจิตใจของเขา ความสามารถในการใช้หลักคำสอนพระคัมภีร์ภายใต้ความกดดันจะเป็นสิ่งบอกเขาว่าเขาได้เติบโตมากน้อยแค่ไหน ถ้าเขาโวยวายทุกครั้งที่เกิดวิกฤตการณ์ขึ้นในชีวิต นั่นหมายความว่าเขายังต้องก้าวอีกไกลก่อนที่จะเป็นผู้เชื่อที่โตแล้ว แต่ถ้าหากเขาได้ปักใจไว้กับพระคริสต์ และใช้หลักคำสอนพระคัมภีร์และฤทธิ์เดชของพระเจ้าเพื่อจะมีสันติสุขและชัยชนะเหนือความทุกข์ นั่นต้องหมายความว่าเขากำลังก้าวหน้าในความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ

จากประสบการณ์ในการใช้หลักคำสอนพระคัมภีร์ต่อการทดสอบการก้าวหน้า อาจารย์เปาโลจึงทราบว่าท่านเป็นอิสระจากระบบโลกแล้ว และกำลังจะก้าวสู่ความสมบูรณ์แบบฝ่ายวิญญาณ จุดประสงค์ในการประเมินการเติบโตฝ่ายวิญญาณของตนไม่ใช่เพื่อเราจะเปรียบเทียบตัวเราเองกับผู้เชื่ออื่น แต่เพื่อที่จะผลักดันให้เราพัฒนาขึ้นในแผนพิธี

การของพระเจ้า หลักคำสอนพระคัมภีร์และการรู้จักหลักคำสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับการทนทุกข์ของคริสเตียนเป็นมาตรฐานที่สำคัญที่สุด การใช้พระคำภายในความกดดันเป็นการตำแดงประสิทธิภาพของทรัพยากรฝ่ายวิญญาณ เป็นเหตุให้ผู้เชื่อมีความสุขและความมั่นใจกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของตน และเป็นเหตุทำให้ผู้เชื่อได้รักพระเจ้ามากยิ่งขึ้น

ความพากเพียรของนักกีฬา

หลังจากการประเมินชีวิตของตน อาจารย์เปาโลเปลี่ยนมุมมองเพื่อเพ่งสิ่งที่อยู่ข้างหน้าท่าน การเขียนว่า “แต่ข้าพเจ้าทำ [มอง] อย่างหนึ่ง” บอกเราว่าท่านไม่จดจำความผิดพลาดที่เคยทำ และกำลังบากบั่นสู่ความเป็นผู้เชื่อที่โตแล้วฝ่ายวิญญาณ ท่านได้ตั้งต้นใหม่แล้วก้าวหน้าจากการล้มเหลวที่เขรุชาเล็ม ทศนคติในการ “ลืมสิ่งที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย” เป็นหลักการที่สำคัญสำหรับผู้เชื่อทุกคน

การระลึกถึงความผิดพลาดในอดีตอาจก่อความขมขื่น การสงสารตัวเอง และทำให้รู้สึกผิด ซึ่งจะดึงผู้เชื่อให้กลับมาอยู่ในระบบโลกของชาตาน การจดจำความผิดพลาดทำให้ปัญหาที่ยังมีอยู่ทวียิ่งขึ้น และกีดกันการก้าวหน้าในแผนพิธีการของพระเจ้า พระเจ้ามีพระประสงค์สำหรับผู้เชื่อทุกคน และพระประสงค์นั้นคือที่จะตั้งต้นใหม่แล้วก้าวต่อไป การบันทึกประสบการณ์ของอาจารย์เปาโลเป็นการเตือนผู้เชื่อที่จะกล่าวบาปของเขาต่อพระบิดา ที่จะลืมเรื่องเก่าๆ ไปเสีย และที่จะตั้งใจกับการก้าวหน้าภายในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า ผู้เชื่อต้องระวังที่จะไม่วางอุปสรรคให้กับตนเอง การที่ผู้เชื่อต้องทนทุกข์เพราะความผิดพลาดในอดีต ไม่ว่าจะเพราะความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่อ หรือเพราะการติสอนจากพระเจ้า ต้องไม่กีดกันเขาในการปฏิบัติตามแผนการของพระเจ้าในปัจจุบัน ผู้เชื่อทุกคนจะต้องพลาดเป็นบางครั้ง อย่างไรก็ตาม มีแต่ผู้แพ้ที่จะยอมให้การพลาดนั้นเป็นอุปสรรคในการปฏิบัติแผนพิธีการของพระเจ้าต่อไป

ในแง่หนึ่ง อาจารย์เปาโลได้ลืมเรื่องเก่าเสีย และในอีกแง่หนึ่งท่านก็ “โน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า” คือเป้าหมายซึ่งท่านได้เรียกว่าเป็น “เส้นชัย” ในฟิลิปปี 3:13-14 อาจารย์เปาโลใช้คำเปรียบเทียบกับกรีฑา โดยเปรียบกับนักวิ่ง ซึ่งจะต้องรักษาท่าที่ไว้ แม้ว่าเขากำลังปวดเจ็บสักเท่าไร ผู้เชื่อก็ต้องกระทำตามแผนพิธีการของพระเจ้าเมื่ออยู่ท่ามกลางความกดดันและความทุกข์ที่เขาเผชิญอยู่ อาจารย์เปาโลได้วิ่งผ่านโค้งสุดท้ายและกำลังอยู่บนเส้นสุดท้ายแห่งการเป็นอิสระจากระบบโลกของชาตาน ก่อนที่จะมาถึงเส้นชัยแห่งชีวิตคริสเตียน นักวิ่งได้บากบั่นยังเส้นชัยฉันใด ผู้เชื่อก็เพ่งมองเป้าหมายอย่างไม่หวั่นเห ในการที่ต้องรับการทดสอบการก้าวหน้า ฉะนั้น คำว่า “บากบั่นมุ่งไป” และ “โน้มตัวออกไป” เป็นภาพที่แสดงถึงทัศนคติการรุกของผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณที่กำลังมาถึงเส้นชัยแล้ว คือการที่เขาจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าอย่างสูงสุด

พระเจ้าทรงรับเกียรติจากการที่พระองค์ทรงอวยพรผู้เชื่อ พระองค์ทรงจัดเตรียมพระพรพิเศษสำหรับทุกคนตั้งแต่อดีตกาลแล้ว แต่มีเพียงผู้เชื่อที่โตแล้วซึ่งมีความสามารถในการรับพระพรเหล่านี้ได้ พระพรพิเศษที่ผู้เชื่อจะได้รับในชีวิตนี้และบนสวรรค์เป็น “รางวัล” ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับในพระเยซูคริสต์

เหตุฉะนั้น ให้เราซึ่งโตแล้ว [ผู้เชื่อที่สมบูรณ์แบบฝ่ายวิญญาณ] มีใจคิดอย่างนั้นอย่างต่อเนื่อง และถ้าท่านคิดอย่างอื่นในเรื่องใดๆก็ตาม พระเจ้าก็จะทรงโปรดสำแดงสิ่งนี้ให้แก่ท่านด้วย (ฟิลิปปี 3:15)

การประเมินการเติบโตของตนเองของอาจารย์เปาโลถูกเขียนให้จบในข้อที่ 14 ในข้อที่ 15 ท่านได้เขียนจากตำแหน่งของผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้ว จากการเขียนทั้งหมดนี้ เราต้องเข้าใจว่า ในทุกชั่วอายุคนจะมีผู้เชื่อบางคนที่จะพัฒนาตามขั้นตอนจนกลายเป็นผู้เชื่อที่โตให้สมบูรณ์แบบในที่สุด แต่ก็น่าเสียดายที่มีคริสเตียนน้อยมากซึ่งเข้าใจจุดประสงค์ของชีวิตคริสเตียนอย่างชัดเจนและไม่หันเหจากเป้าหมาย คริสเตียนที่ประสบความสำเร็จในชีวิตฝ่ายวิญญาณได้จัดลำดับความสำคัญในชีวิตเพื่อจะถวายเกียรติแด่พระ

เจ้าอย่างสูงสุด ในการผ่านการทดสอบทางความคิด เขาได้บรรลुพระบัญชาที่เกี่ยวกับการพัฒนามุมมองของพระเจ้าและทัศนคติความคิดของตน (โรม 12:2-3; โฟลิปปี้ 2:2)

“ให้เรา ... คิดอย่างนั้นอย่างต่อเนื่อง” เป็นการเตือนผู้เชื่อซึ่งได้มาถึงความสมบูรณ์แบบฝ่ายวิญญาณแล้วที่จะยึดมั่นในการรักษาวิถีการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณไว้ เพื่อเขาจะสามารถผ่านการทดสอบในฐานะเป็นพยานในคดีระหว่างพระเจ้ากับซาตาน ผู้เชื่อที่ยังไม่โตฝ่ายวิญญาณสามารถประยุกต์ข้อนี้มาใช้โดยร่วมกับอาจารย์เปาโลในการคิดตามระบบความคิดซึ่งนำไปถึงความสมบูรณ์ฝ่ายวิญญาณในที่สุด

การพลาดการทดสอบ

ในฟิลิปปี 3:15 ได้เตือนผู้เชื่อว่า ถึงแม้ว่าเขาอาจกลายเป็นผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้ว แต่เขาไม่ควรหยุดเพียงแค่นี้ เขายังจะต้องประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์และฤทธิ์เดชของพระเจ้าต่อเนื่อง เมื่ออาจารย์เปาโลได้เขียนว่า “และ ถ้าท่านคิดอย่างอื่นในเรื่องใดๆ ก็ตาม” เป็นการยอมรับว่าผู้เชื่อที่เติบโตอย่างสมบูรณ์แล้วยังมีจุดอ่อนซึ่งอาจจะทำให้พลาดเมื่อเขาต้องทนทุกข์กับการเป็นพยานในคดีระหว่างฝ่ายพระเจ้ากับซาตาน ผู้เชื่อไม่สามารถเผชิญกับการทนทุกข์ในฐานะเป็นพยานฝ่ายพระเจ้าได้หากชอบอวดดี หรือตอบสนองต่อความทุกข์ด้วยการสงสารตัวเอง หรือ ความขมขื่น ความเย่อหยิ่งในรูปแบบใดก็ตามเป็นเหตุให้แม้แต่ผู้เชื่อที่โตแล้วต้องพลาดท่ามกลางความกดดัน

ความสามารถในการคิดอย่างถูกต้องท่ามกลางความกดดันนั้นเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เชื่อก้าวหน้าตามขั้นตอนแห่งการเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ ผู้ชนะคือผู้ที่ใช้ความคิด แต่ผู้แพ้คือคนที่ตอบสนองต่อปัญหาด้วยอารมณ์ เป็นผู้เชื่อที่ปราศจากความคิด ความกล้าหาญคือการใช้ความคิดเมื่อถูกกดดัน แต่ความขี้ลาดคือการพลาดที่จะใช้การคิด และล้มเหลวเพราะถูกควบคุมด้วยอารมณ์ ผู้เชื่อที่ต้องทนทุกข์เพื่อเป็นพระพรได้คิดด้วยหลักคำสอนพระคัมภีร์ ซึ่งเขาได้สะสมไว้ในจิตใจอย่างสม่ำเสมอและผ่านเวลาหลายปี การคิดอย่างถูกต้องจากหลักคำสอนพระคัมภีร์ และแรงจูงใจที่ถูกต้องจากความรักส่วนตัวที่ผู้เชื่อมีต่อพระเจ้า

ได้สร้างความตั้งใจและทัศนคติที่ถูกต้อง ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อที่ผู้เชื่อจะมีชัยชนะในแผนพิธิการของพระเจ้า

ไม่ว่าผู้เชื่อจะเติบโตมากเท่าไรในแผนพิธิการของพระเจ้า แต่เขายังเป็นมนุษย์อยู่ ไม่มีผู้เชื่อนบนโลกนี้ที่สมบูรณ์แบบทุกประการ เราทุกคนยังมีจุดอ่อนซึ่งจะทำให้ตัวเองพลาดในบางครั้ง โดยเฉพาะเมื่อถูกการทดสอบเพื่อเป็นพระพร ความผิดพลาดอาจมาจากการขาดหลักคำสอนพระคัมภีร์บางวิชา หรือจากการทดสอบความคิดที่ยากมาก ผู้เชื่ออาจเคยปฏิเสธหลักการพระคัมภีร์ที่ตรงกับปัญหาที่เขากำลังเผชิญในขณะนี้ แต่โดยส่วนใหญ่แล้วปัญหาคือ เขาได้รู้จักหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่ควรนำมาใช้ แต่ถูกหันเหด้วยความกลัวหรืออารมณ์อื่นเมื่อเข้าการทดสอบการก้าวหน้า

เมื่อผู้เชื่อได้ “คิดอย่างอื่นในเรื่องใดๆ ก็ตาม” คือ เมื่อความอดทนของเขากำลังหมดลง และเขาไม่สามารถคิดได้อย่างชัดเจน เขาคงไม่ผ่านการทดสอบที่เขา กำลังเผชิญอยู่นั้น วิธีการแก้ไขปัญหาการพลาดคือการตั้งต้นใหม่และก้าวต่อไปเหมือนที่เราถูกบัญชาไว้ในฟิลิปปี 3:13 การตั้งต้นใหม่โดยทันทีจะช่วยให้ผู้เชื่อไม่ถอยหลังจากตำแหน่งที่เขาอยู่ ถึงเขาจะไม่ก้าวหน้า แต่เขายังรักษาตำแหน่งการเติบโตของเขาไว้ และยังคงพร้อมที่จะเผชิญกับการทดสอบอีกในเวลาอันเหมาะสม

ผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณได้เรียนรู้จากการผิดพลาดอย่างรวดเร็ว เมื่อมีทัศนคติที่หวั่นไหวหรือเขาประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์อย่างผิดพลาด เขาจะใช้วิธีการตั้งต้นใหม่เพื่อกลับเข้าวงฤทธิ์เดชของพระเจ้าในทันที จากภายในวงฤทธิ์เดชนั้นเขาอาจเรียกหลักคำสอนที่เขา รู้จักอยู่เพื่อที่จะแก้ปัญห หรือจะยอมรับในหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เขาเคยปฏิเสธ “พระเจ้าก็จะทรงโปรดสำแดง” ความจริงผ่านการเรียนรู้และการประยุกต์หลักคำสอนที่เขาได้รับมาจากศิษยาภิบาลที่สอนพระคำของพระเจ้าอย่างถูกต้อง ตั้งแต่พระคัมภีร์ได้รับการบันทึกครบถ้วนแล้ว ในยุคคริสตจักรพระเจ้าไม่ได้ตรัสแก่ผู้เชื่อโดยตรง⁶⁵ โดยพระองค์ทรงเน้น

65. R.B. Thieme Jr., *Canonicity* (1973)

ให้รัชทายาทของพระองค์ได้ใช้หลักคำสอนพระคัมภีร์ที่ผู้เชื่อได้สะสมไว้ในจิตใจของตน

การบอกอย่างมั่นคงของทหาร

ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงรองรับผู้เชื่อไว้ในเวลาที่ทำผิดพลาด แต่จุดประสงค์ของการทดสอบการก้าวหน้าไม่ใช่ความผิดพลาด แต่เป็นความสำเร็จ

อย่างไรก็ตาม เพราะสิ่งที่เราได้รับแล้ว ก็ให้เราดำเนินตรง [στοιχεω *สตอย-เค โอ*] ตามนั้นต่อไป [ตามระบบการก้าวหน้าอันเดียวกันคือภายในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า]⁶⁶ (ฟิลิปปี 3:16)

อาจารย์เปาโลได้เปลี่ยนการเปรียบเทียบจากการเป็นนักกีฬาถึงการเป็นทหาร คำกริยา *สตอย-เค โอ* หมายถึง “เดินหน้าเป็นแถว” เหมือนทหาร สมาชิกในราชวงศ์ของพระเจ้ากำลังปฏิบัติแผนการที่ยิ่งใหญ่เมื่อเขากระทำตามพระบัญชาของพระเจ้า ด้วยว่าจุดประสงค์ของแผนการของพระองค์คือ การสำแดงพระสิริอันชั่วนิรันดร์ของพระองค์

“สิ่งที่เราได้รับแล้ว” คือ ความสุขและความมั่นใจกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของคน ซึ่งรับการพิสูจน์ผ่านการทบทวนเพื่อป้องกันความเย่อหยิ่ง “สิ่งที่เราได้รับแล้ว” ก็คือ การเป็นอิสระจากระบบโลกของซาตาน ซึ่งถูกพิสูจน์เมื่อเราทนกับการทดสอบการก้าวหน้า เป็นสิ่งที่อาจารย์เปาโลเขียนถึงในพระธรรมฟิลิปปี และสุดท้าย “สิ่งที่เราได้รับแล้ว” คือความสมบูรณ์แบบฝ่ายวิญญาณเพื่อจะผ่านการทดสอบในฐานะเป็นพยานในคดีศาลแห่งสวรรค์ (ในคดีระหว่างพระเจ้ากับซาตาน)

66. พระคัมภีร์ฉบับแปลบางฉบับมีเขียนว่า “คือให้เราคิดเห็นอย่างเดียวกัน” (KJV “let us mind the same thing”) แต่วลีนี้ไม่ปรากฏในฉบับภาษาดั้งเดิมที่ดีที่สุด

ไม่ว่าผู้เชื่อกำลังทบทวนเพื่อป้องกันความเย่อหยิ่ง ทบทวนเพราะการทดสอบการก้าวหน้า หรือ ทบทวนเพราะถูกเรียกมาเป็นพยานในคดีศาลระหว่างพระเจ้ากับซาตาน ผู้เชื่อจะต้องใช้ระบบการก้าวหน้าอันเดียวกันตลอด การที่อาจารย์เปาโลเลือกใช้คำว่า *สตอย-เค โอ* “ให้เราดำเนินตรง” เป็นการใช้ภาษาที่มีความหมายมากที่สุด มีคริสเตียนจำนวนมากซึ่งแตกแถว (fall out of ranks) และล้มเหลวในหน้าที่ของเขาในสงครามระหว่างพระเจ้ากับซาตาน (the angelic conflict) เขาได้แพ้เพราะการที่เขาพลาดที่จะปฏิบัติตามแผนการของพระเจ้า จึงพลาดที่จะถวายเกียรติแด่พระองค์เพราะไม่ได้ใช้ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณที่พระองค์ทรงประทานให้แก่เขา การใช้ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณนั้นหมายถึงการที่ผู้เชื่อได้:

1. อาศัยอยู่ ปฏิบัติ และ ก้าวหน้าจากภายในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า
2. ใช้วิธีการตั้งต้นใหม่อย่างทันทีและสม่ำเสมอ เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการดำเนินชีวิตอยู่ในระบบโลกของซาตาน
3. หลีกเลี่ยงความท้อใจเพราะการทำผิดพลาดในเวลาที่ต้องทบทวนเพื่อรับพระพร
4. ใช้เครื่องมือการแก้ไขปัญหาที่มีไว้สำหรับผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณอย่างสม่ำเสมอ
5. เรียนรู้ จดจำ และประยุกต์ หลักคำสอนพระคัมภีร์ อย่างไม่หยุดยั้ง

ผู้เชื่อได้ก้าวหน้าเหมือนทหารในแถวจากการเติบโตฝ่ายวิญญาณขึ้นหนึ่งถึงอีกขึ้นหนึ่ง ในเวลาที่เขาก้าวหน้า เขาได้รับชัยชนะทางยุทธวิธีในสงครามระหว่างพระเจ้ากับฝ่ายซาตาน สงครามฝ่ายวิญญาณนี้จะได้รับการอธิบายในบทที่ 9 และ 10 ต่อไป โดยผู้อ่านจะได้ทราบว่า การเป็นผู้เชื่อที่โตแล้วฝ่ายวิญญาณจะทำให้เขาเตรียมพร้อมที่จะชนะต่อการทบทวนทุกครั้งที่สำคัญที่สุด และได้ผลมากที่สุด นั่นคือ การทดสอบในฐานะเป็นพยานในคดีระหว่างพระเจ้าและซาตาน ซึ่งเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้าอย่างสูงสุด